

TimeOut

BARCELONA

#548

25 D'ABRIL -
1 DE MAIG
2019

2,9€

TE'L PODEM
REGALAR GRÀCIES
ALS NOSTRES
ANUNCIANTS

CUINA POPULAR!

16 CASES DE MENJAR
QUE US OMLIRAN
EL PLAT DE TECA
CASOLANA A PREUS
AJUSTATS. AMUNT LES
FORQUILLES!

PALAU ROBERT
Passeig de Gràcia, 107
08008 Barcelona
Tel. 932 388 091

palaurobert.gencat.cat

Segueix-nos a:

Carme Rusalleda

L'essència del gust

Exposició fins al 29.09.2019
Entrada lliure

#EssenciaDelGust

Amb el patrocini:

Gallina Blanca

 **Generalitat
de Catalunya**

7,5 Milions
de futurs

Sumari

Del 25 d'abril a l'1 de maig del 2019

Pol López **Teatre**, pàg. 33

MARIA DIAS

World Press Photo **Coses per fer**, pàg. 24

DIANA MARKOSIAN / MAGNUM PHOTOS

Carolina Durante **Música**, pàg. 36

SERGIO ALBERT

Cinc Sentits **Menjar**, pàg. 40

MARIA DIAS

Reportatges

18. Per a gent com tu

La redacció de Time Out, famèlica legió liderada per Ricard Martín, ha cercat taules populars que cuiden tant la panxa com la butxaca.

22. Resisteix!

Julianne Moore, la pèl-roja amb més talent de Hollywood, torna a emocionar-nos amb *Gloria Bell*. En Josep Lambies l'entrevista.

Seccions

- 04. Ara i aquí
- 24. Coses per fer
- 30. Cinema
- 33. Teatre i Dansa
- 36. Música i Nit
- 38. Art
- 40. Menjar
- 42. Beure
- 44. Tendències

CONVERSA AMB NOSALTRES

 facebook.com/timeoutbcn

 @timeoutbcn

 @timeoutbcn

MIRA AIXÒ!

Per **María José Gómez**

Sons, fotos, mots Prepareu-vos per a imatges sorprenents. Parlo del World Press Photo (pàg. 24), i també de la que fa servir en Pol López per descriure l'obra *Orsini*: "Com si Buñuel s'hagués menjat una Teresina", diu a la pàg. 33; i també de les composicions de l'artista Christian Marclay que representen visualment els sons (pàg. 39), i del concepte 'menú disgustació', que és just el contrari del que trobareu al Cinc Sentits (pàg. 40).

Ara i aquí

Per Andreu Gomila, Maria Junyent i Ricard Martín
timeout.cat/barcelona

Tria de què escriuen Tina Vallès,
Maria Cabrera, Sebastià Portell i
Gonzalo Torné a @TimeOutBCN

Cafè amb gel

Un relat de Tina Vallès

NO ÉS VERSEMBLANT el senyor Palomar en un centre comercial: dona i filla són al cinema, i ell ha preferit esperar-les fora; tancar-se en una sala fosca per fixar la vista en una paret il·luminada no encaixa gens amb la seva manera de mirar. La dona s'inquieta quan detecta que ell ha deixat de mirar la pantalla i passeja la vista per la penombra, la filla perd el fil de la trama si son pare l'observa, així que el senyor Palomar passejarà mentre duri la pel·lícula.

Però passejar tampoc és versemblant en un centre comercial: la gent camina badant i amb una pressa intermitent que els fa accelerar el pas i aturar-se amb una aleatorietat que exaspera el senyor Palomar. Sent una olor de cafè que ve de la planta baixa i decideix seguir-ne la pista.

Sota terra hi ha una estesa de taules i cadires de colors i a banda i banda un munt de barres de cafeteries, sandvitxeries i tota mena de serveis de menjar ràpid. El senyor Palomar dedueix que les de color verd fort corresponen a la cafeteria amb fals nom italià i s'asseu en una taula que troba

miraculosament lliure. Al seu costat comencen les taules i cadires grogues, i una mica més enllà n'hi ha de marrons i després de grises. Ell mira cap a la barra verda i espera que un cambrer vestit del mateix color l'atengui.

Demana un cafè amb gel encara que aquest any l'abril de moment sigui fresc; la calefacció del centre comercial fa que tothom camini galtavermell i amb l'abric penjant del braç. El cambrer verd se'n va i el senyor Palomar es pregunta com s'ho fa per no perdre's en aquell bosc de taules de colors. Pocs minuts després un altre cambrer també verd li deixa un cafè amb llet a la taula i abans que li pugui dir res ja ha desaparegut.

Tampoc és versemblant beure's un cafè amb llet calent amb la calor que fa a la planta baixa, i menys encara si no l'ha demanat. El senyor Palomar imagina que algú que esperava un cafè amb llet en una altra de les taules verdes ara es deu estar mirant un cafè amb gel amb la mateixa estupefacció que ell observa la tassa calenta que té davant. Deu tenir fred, aquest algú, o bé prou temps per esperar que el cafè amb llet

Tampoc és versemblant beure's un cafè amb llet calent

es refredi. Qui pot tenir ganes de passar l'estona enmig d'aquest mar de taules esperant que la tassa no fumegi? Algú que ha deixat dona i filla al cinema, també? Hi ha un altre senyor Palomar en versió fredolica assegut en una altra taula verda? Dedicarà l'espera a veure com es fonen els glaçons ara?

El senyor Palomar sap que l'estona que duri la pel·lícula se li farà curta, perquè en un ambient tan caldejat el cafè amb llet trigarà

a refredar-se, però sobretot perquè les preguntes sobre el seu alter ego enfredorit se li amunteguen entre cella i cella, i perquè la possibilitat que un tercer senyor Palomar, que no tingui ni fred ni calor, entri en el joc de l'intercanvi de tasses, posem que amb un tallat amb la llet natural, triplica les incògnites que atesorarà assegut en un entorn tan poc versemblant com estimulants per a ell.

→ La setmana que ve... "Primavera Sound" per Gonzalo Torné

QUÈ FER SI VOLS...

Tres coses que has de fer aquesta setmana

Recordar

La rapera, poeta i politòloga **Gata Cattana** va morir el 2 de març del 2017, amb només 26 anys. L'Ateneu Popular 9 Barris li dedica un homenatge dins del cicle Cítric 2019. Dimarts 30 a les 21 h.

Ballar

El dilluns 29 és el **Dia Internacional de la Dansa**. A partir de les 18 h hi ha diverses activitats a la plaça dels Àngels, com una performance de Diego Sinniger i la lectura del manifest de Cesc Gelabert.

Cantar

Alaska i Nacho Canut celebren el 30è aniversari de **Fangoria** amb un concert al Sant Jordi Club on faran de teloners Nancys Rubias, Ms. Nina i King Jedet. Serà el dissabte 27 a partir de les 19 h.

MEDITERRANEAN

Presentem **COMLOT**, la nostra IPA mediterrània, elaborada amb llúpols de la localitat tarragonina de Prades. Una regió amb un clima i una tipologia de terreny molt similars als de les grans regions productores de llúpols a nivell mundial.

Una recepta complexa que incorpora 8 varietats de llúpols: Nugget (Prades), Summit, Willamette, Citra, Centennial, Simcoe, Amarillo i Mosaic.

Una cervesa intensa amb notes de fruites tropicals i cítrics.

Damm 2019

COMLOT
IPA — MEDITERRANEAN
INDIA PALE ALE —

QUEDA'T AMB ELL

Van néixer després dels Jocs Olímpics i ja es fan sentir. Recorda els seus noms

IRENE FERNANDEZ

Marc Esquirol

Cineasta, 19 anys. marcesquirol.me

Vols crear una comunitat de joves per fer cinema.

El que més em va costar alhora de fer els meus projectes va ser trobar gent, perquè el cinema s'ha de fer en equip. I per això he creat Esquirol Actors, una plataforma a Instagram on els creadors poden penjar els seus càstings i els actors trobar projectes. Tenim dos mil seguidors.

A banda has impulsat l'u22 Film Festival.

Sí, vol ser un punt de trobada de joves creadors i crear comunitat. Vaig pensar en fer-ho mitjançant un festival que reconegués la feina dels joves creadors d'aquí que fan curtmetratges de ficció, documentals i videoart, o cinema experimental, conèixer-los i fer equip. I a més hi haurà la Sala O, un espai que vol connectar persones.

Com has aconseguit fer-ho al MACBA?

Els vaig presentar la idea i des del primer moment ens van fer costat,

ens van dir que ells són un museu d'art contemporani i la contemporaneïtat passa pel jovent. I això ens ha ajudat a tenir finançament. L'entrada és lliure, però qui vulgui podrà aportar diners per cobrir despeses amb taquilla inversa.

Una pel·lícula:
Pierrot le fou, de Godard
Un músic:
Pau Vallvé: és molt proper al seu públic!

Quan serà?

El dissabte 27 d'abril, a l'auditori del MACBA, de 16 a 22 h. Són 22 curts de menys de 22 minuts i els autors són menors de 22 anys. Hi haurà tres sessions, que són les semifinals, el públic votarà els finalistes i un jurat votarà el guanyador d'aquesta edició: el millor cineasta jove de l'any.

■ *Begoña García Carteron*

SENTIT AL CARRER

Coses divertides (o no) que hem sentit aquesta setmana als carrers de Barcelona

Dues senyores grans miren com uns nuvis es magregen:
-**Aquests dos estan consumint el matrimoni.**

Un noi i una noia miren el futbol en un bar. Ella:

-**¿Qué se ha hecho Simeone en la cabeza? ¿Una transfusión de pelo?**

Un espanyol i un anglès -que no es coneixen- parlen al metro:

-**¿Girlfriend significa tu jefa?**

Dues senyores grans, miren com plou:
-**Loli, qué vergüenza, como me vea mi marido. En lugar de llevarme el paraguas, me he llevado la sombrilla de playa.**

Dos nens al pati:
-**El Messi és un bon pare: segur que deixa guanyar els seus fills.**

Vas néixer després del 92? Has sentit alguna cosa curiosa al carrer? Escriu-nos a redaccio@timeout.cat

FESTIVAL
ÍNTIMS
sopar+concert

**ELLA
BAILA SOLA**

27 APR./4 MAI.

SOLD OUT

**AMISTADES
PELIGROSAS**

8 JUN./15 JUN.

SOLD OUT

**NACHA
POP**

12 OCT./19 OCT.

**MIKEL
ERENTXUN**

2/3 NOV.

🕒 21.30h

CASINO BARCELONA

VENDA D'ENTRADES: 900 354 354 - www.casinobarcelona.com

Borja Duñó
Cap de redacció i Música

FIGHT!

Ricard Martín
Menjar i beure

Aquesta setmana: Mark Knopfler i Dire Straits

(i la setmana que ve... Escape rooms)

Maleïda pressió social

Jo devia tenir 9 anys i l'èxit del *Brothers in arms* (1985) em va enganxar de ple. Ara fa riure, però en aquell moment tenia una lleugera sensació de descoberta, què hi farem si les cintes de l'Eugenio i de la Trinca eren tots els meus referents. Que sonessin *Money for nothing* i *Walk of life* al radiocasset del cotxe era un petit triomf. Encara no sabia que durant una època el meu pare havia gravat de la ràdio cançons de la Creedence i de Led Zeppelin i mai abans havia tingut contacte amb el rock.

Vaig aconseguir tota la discografia dels Dire Straits i em vaig aprendre mentalment els puntejats de Knopfler, el gran pecat del qual era fer com si Jimi Hendrix no hagués existit mai. Llavors, esclar, vaig descobrir que els germans grans dels meus amics no eren gens *cool*, perquè no m'havien passat discos de la Velvet, ni de Bowie, ni dels Jesus and Mary Chain. Knopfler i els Dire Straits –fins a la sopa– encarnaven tot el que el rock no havia de ser i vaig haver d'aprendre a amagar el meu mig somriure cada cop que sonava *Sultans of swing*.

Ancians de 15 anys

No entendré mai la fascinació que exerceixen els Dire Straits en la joventut dels meus coetanis (d'acord, el primer disc, aquell soft rock felí, sobretot *Water of love*, molava). Però ja des dels 13 anys els percebia com una banda de vells. Eren el grup que el *profes* d'anglès que anava d'enrotllat feia servir als *fill in the gaps*. Quan et paraves a escoltar les lletres, aquell paio amb veu de cendrer brut s'atrevia a criticar a *Money for nothing* els grups que encenien les nostres fantasies sexuals adolescents de guitarres, *tittis* i semals plenes de whisky; no, Knopfleratu el mort vivent no tenia res a fer contra el lasciu molinet de guitarra de Keith o les lloes al dimoni dels Crüe. Amb el pas dels anys he après a apreciar-lo com a solista: el paio és un erudit del country-folk i té un grapat de cançons com *Redbud tree* que surten d'un amor molt profund pel gènere. Ara, sempre que l'escolto acabo posant J.J. Cale (ha basat la seva carrera, avui més que mai, a imitar-lo). I no cal dir que sentint el típic al metro esventrant *Sultans of swing* m'aflluixa els budells.

ORIGOL MALET

GRRRR!

Grans coses que envegem d'altres llocs

Arquitectura icònica com a Doha

En època de vaques grasses, a Barcelona s'inauguraven edificis icònics de Jean Nouvel i als mitjans es debatia sobre grans projectes i transformacions. Amb més enyorança que enveja admirem des de la distància inauguracions faraòniques com la del Museu Nacional de Qatar, obra precisament de l'arquitecte francès. Inspirat en una formació rocosa autòctona, l'edifici consta de 40.000 m² i 539 discos de color blanc en formen l'estructura. El pressupost d'aquesta fita mundial és de 384 milions d'euros. El contingut dels 1,5 quilòmetres de galeries és una barreja d'història, etnologia i propaganda del règim. No es pot tenir tot. ■ Manuel Pérez

Més coses que voldríem tenir a BCN a timeout.cat/grrrr

sonar
2019

Music
Creativity
& Technology

18.19.20
Juliol 2019
Barcelona

a\$ap rocky, acid arab live, actress + young paint live ai/av, amelie lens, andy c, arca, artwork, bad bunny, bad gyal, blawan & dax j, body & soul (6h set), branko, cascales, caterina barbieri live av, cecilio g, daniel avery, daphni, deena abdelwahed - khonnar live, dellafuente, disclosure dj set, dixon, dj koze, dj krush, dj lag, dj seinfeld, dj tennis, enry-k, erol alkan, fennesz, fkj, floating points (6h set), four tet, haai, holly herndon: proto, jlin, joseph capriati, kaytranada, kelly moran - grand piano av live, leon vynehall, lil moss & friends, lil uzi vert, lomopal, lorenzo senni - stargate, los voluble: flamenco is not a crime, louie vega & honey dijon, macromassa, mall grab, mans o, maya jane coles presents nocturnal sunshine, nicola cruz, octavian, paul kalkbrenner, peggy gou & palms trax, red axes live, ross from friends, rucculla, skepta, territoire, the matthew herbert brexit big band, theo parrish, underworld, vince staples, waajeed i molts més.

[Compra les teves entrades a SonarTickets by StubHub | \[www.sonar.es\]\(http://www.sonar.es\)](#)

Una iniciativa de

Amb la col·laboració de

Amb el patrocini de

Col·laboradors

Soci tecnològic

Amb el suport de

Mèdies associats

Venda d'entrades

BCNQUIZ!

Lluita obrera a Barcelona

Per Ricard Martín

Si avui tenim drets, és perquè algú abans se'ls va guanyar! Repassem les grans fites de la lluita obrera a Barcelona. Què en sabeu?

1. Qui era el Noi del Sucre?

- 01.** Un aprenent de pastisser que va abandonar els drets del seu col·lectiu.
- 02.** Un sindicalista de la SEAT molt seductor: anomenat així per la dolçor del seu discurs, que fonia les reticències de les noies de la fàbrica.
- 03.** Salvador Seguí, líder anarcosindicalista i cara principal de l'auge del proletariat català al segle XX.

2. Vagues triomfadores

V I A T R A M

→ Van derrotar el TMB franquista caminant.

C R I O P A N

→ Contra els del briox foradat amb sucre.

O R C A

→ La casa del vàter i els radiadors.

Aquest líder obrer del Vendrell, amb pinta de hipster avant la lettre, va ser un personatge clau en la fundació de les dues primeres internacionals.

Va ser secretari de Trotski i traductor de Tolstoi; durant la Guerra Civil va ser conseller de Justícia. Stalin el va fer 'desaparèixer' el maig del 1937.

IDENTI-KIT!

IRISNEGRO

3. Cert o fals?

→ La jornada laboral de vuit hores per llei es va aconseguir gràcies a una vaga a Barcelona.

4. En què va consistir la Guerra de l'Aigua de l'Àrea Metropolitana?

- 01.** Veïns de l'Hospitalet, Badalona i Ciutat Badia es van organitzar per no pagar el rebut de l'aigua en deu anys.
- 02.** Els obrers disparaven amb pistoles d'aigua els líders de la patronal quan sortien del Via Veneto.
- 03.** Els veïns de Sarrià van deixar de beure Perrier per la pujada de preu del producte.

← **SOLUCIONS:** 1. 3. Va propulsar l'educació de l'obrer com a arma revolucionària. El van assassinar el 1923. 2. La vaga del TRAMVIA. El 1951, van apujar el bitllet un 40%. La gent va decidir anar a peu. Van passar de 500.000 tiquets diaris a... 500! La vaga de PANRICO és la més llarga de la democràcia, de vuit mesos. L'any 1976, ROCA radiadors era la segona empresa catalana més gran. 95 dies de vaga de 3.000 treballadors van aconseguir declarar impropedients 35 acomiadaments. 3. Cert. La vaga elèctrica de la Canadenc va paralitzar el 70% de la indústria. 4. 1. Poca broma: del 92 al 2002, unes 200.000 persones van aconseguir deixar de pagar un augment abusiu del 50% del rebut de l'aigua. IDENTI-KIT: Andreu Nin.

Si no treballés a Time Out seria... Anacoreta

Borja Duñó
Cap de redacció i Música

Buscaria una platja deserta on poder viure sense haver de treballar. Dormiria en una cabana, quan marxés el sol, i m'aixecaria a l'alba. Faria llargues passejades i no passaria cap dia sense que em submergís en l'aigua salada. No tindria diners però em sobraria el temps. Jugaria amb les onades i seria amic dels

ocells. Em deixaria créixer una llarga barba blanca i escriuria aforismes sobre la vida en comunitat amb la natura. Faria llargs viatges gràcies a la bona voluntat de la gent i algun dia, ja centenari i en alguna altra platja remota, deixaria aquest món en pau, amb el suau pessigolleig dels peixos als peus.

Troba més inspiració per descobrir Barcelona i gent al·lucinant a timeout.cat

AQUEST ESTIU

GR&C | BAIRROS

IVAN LABANDA · SERGI BELBEL · OSV

CARTES A JULIETA

4, 5 i 6 de juliol

KAREN SOUZA

11 de juliol

JOE JACKSON

24 de juliol

MACHA Y EL BLOQUE DEPRESIVO

17 de juliol

MACEO PARKER

25 de juliol

MON LAFERTE

18 de juliol

KEVIN JOHANSEN

30 de juliol

VENDA D'ENTRADES

BAIRROS.CAT

SÈRIES

Warrior

BRUCE LEE VOLIA portar aquesta idea al cinema i ara arriba a HBO. Una història sobre les Guerres Tong a San Francisco a principis del segle XIX al barri de Chinatown. Una batalla entre les diferents bandes dels barris xinesos. Sèrie coral i amb moltes capes: immigració, prostitució, política, policies i irlandesos borratxos. Tot amb una destresa audiovisual descomunal. Si Lee aixequés el cap, ho celebraria amb una puntada de peu voladora.

■ *Serielizados*
→ Disponible a HBO Espanya

Ben fet

Escenes explícites i hòsties a mansalva? Jonathan Tropper és l'home. El creador de *Banshee* va agafar les regnes del projecte per desenvolupar la idea de Bruce Lee. Agradarà a fans de sèries com *Peaky Blinders*.

No cola

Que només es parli en xinès a la primera escena. Als americans els costa incloure altres idiomes, inclús en un cas com aquest, quan el 80% de la història és amb actors xinesos. Això és una pena.

DICCIONARI URBÀ

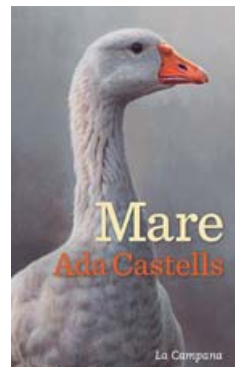
ARGOT PER A BARCELONINS XERRAIRES

Per Josep Pedrals

Trivotar

Paraula que serveix per evidenciar com en l'acte d'exercir el dret de sufragi (votar) de manera reiterada (tres vegades: "tri-") hi influeix l'obligació de liquidar una forma de càrregues contínues imposades (tributar).

3 RAONS PER LLEGIR...

MARE
Ada Castells

→ La Campana. 232 pàg. 18 €.

1.

Qui et va parir

Què en sabem dels nostres pares, de la nostra mare, aquella dona que ens va parir i que era algú abans que nosaltres vinguéssim al món? Què fariem si trobéssim una llibreta daurada on va escriure la seva vida? Ada Castells s'enfronta a tots els seus fantasmes en un llibre íntim, proper, que fa que l'acabis amb un munt de preguntes sobre tu mateix, sobre la teva mare.

2.

Clixés

I és que la Raquel, la mare de la Sara, no és una mare 'normal'. Egocèntrica, egoïsta, rabiüda, de cleca fàcil, presumida... La Sara hauria volgut una mare que l'esperés amb l'entrepà de xoriço en sortir de la piscina i li va tocar una miss Daisy luterana. Castells trenca tots els clixés. Però, l'estima, l'ha estimat, ella? Aquesta pregunta mata.

3.

Al'alça

Tenim cartes al pare a dojo, però poca literatura sobre les mares. Richard Ford, Sergi Pàmies i ara Castells ajuden a donar visibilitat a una generació que va lluitar molt més del que ens pensem, a unes dones que van fer coses, que van criar les revolucionàries d'ara.

■ *Andreu Gomila*

Troba més lectures apassionants a timeout.cat/lilibres

FESTIVAL
INTERNACIONAL
DE CINEMA
DE BARCELONA
SANT JORDI

22-30 ABRIL 2019

CINEMES VERDI

#03

SANT JORDI
BCN
FILM
FEST

PERLES A DESCOBRIR AL FESTIVAL

AMB LA PRESENCIA
DE MIKE LEIGH

LA TRAGEDIA DE PETERLOO

L'esperada nova pel·lícula de **Mike Leigh**, basada en la violenta repressió d'una manifestació pacífica a Manchester el 1819.

EL BAILARÍN

La vida del mite de la dansa Rudolf Nureyev en un *biopic* dirigit i interpretat per **Ralph Fiennes**.

LA IMPORTANCIA DE LLAMARSE OSCAR WILDE

Els últims dies d'Oscar Wilde en un *biopic* dirigit, escrit i protagonitzat per **Rupert Everett**.

AN ACCIDENTAL STUDIO

Documental sobre **Handmade Films**, la companyia de **George Harrison** amb la qual va produir títols mítics com *La vida de Brian*.

EN LOS 90

Una comèdia dramàtica amb elements autobiogràfics, debut en la direcció de l'actor **Jonah Hill**.

VARDA BY AGNÈS

El testament cinematogràfic d'**Agnès Varda**, la gran pionera i referència emblemàtica de la *nouvelle vague*.

TOMMY

La mítica òpera rock de **The Who** en l'adaptació de culte que **Kent Russell** va dirigir el 1975, en còpia restaurada i so original *Quintaphonic*.

EL GRAN BUSTER

La nova pel·lícula del mestre **Peter Bogdanovich**, guanyador del *Premi al Millor Documental al Festival de Venècia*.

PINTORES Y REYES DEL PRADO

Jeremy Irons condueix un viatge documental per la història a través de les obres d'art del Museu del Prado.

LA BALADA DE BUSTER SCRUGGS

L'estrena en cinema a Espanya de l'aclamat *western* de **Joel i Ethan Coen**.

AQUEST ANY LES ENTRADES DEL BCN FILM FEST A

2,90€
* AMICS
DEL VERDI
2,50€

A la venda a www.bcnfilmfest.com i taquilles dels Cinemes Verdi

Patrocinadors

Mitjans Oficials

Vehícle Oficial

Transport Oficial

Hotel Oficial

Restauració Oficial

Laboratori Oficial

Ara aquí

MÓN TIME OUT

‘Carrot cake’ per als menuts

APRENDRE A CUINAR, especialment pastissos, és una d'aquelles activitats que a tothom ens agrada i que, per als nens, és una experiència d'allò més divertida. A més a més, aprendre a cuinar és també aprendre a valorar més els aliments i aprendre a menjar sa i bé.

Si teniu joves cuiners a casa i voleu que visquin un matí genial, cuinant un deliciós *carrot cake* que després podran assaborir en grup, no deixeu passar l'oportunitat d'apuntar-los a Petits Xefs, un taller que hem

organitzat entre Time Out Barcelona i Roc35. La xef Sandra Szasz de l'Atelier del Poblenou ensenyarà a 25 petits xefs, d'entre 6 i 12 anys, els secrets per fer un *carrot cake* suau, esponjós i amb un lleuger gust de pastanaga i canyella. A més, també podran elaborar una *buttercream*, la crema que acompanya habitualment el pastís. I, un cop fet, el decoraran amb flors per tal de fer-lo absolutament irresistible. No badeu i aconseguiu la plaça a través del nostre web! ■
→Ds. 27, d'11 a 13 h. 25 €. www.timeout.cat/petitsxefs

GRANS PORTADES

Sydney

El Time Out australià premia els millors bars de la ciutat.

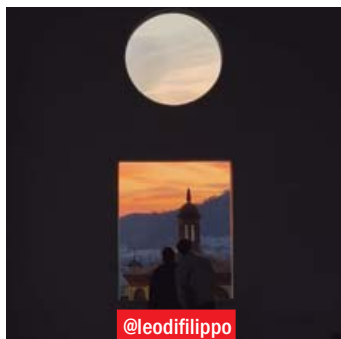
Madrid

Als fanàtics del formatge se'ls farà la boca aigua.

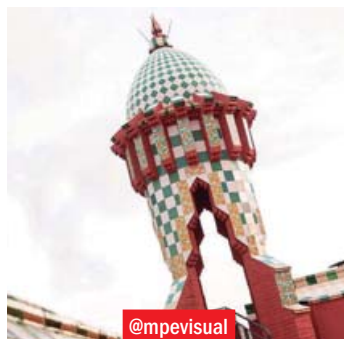
TRES D'INSTAGRAM

Una tria del que compartiu a #timeoutbcn

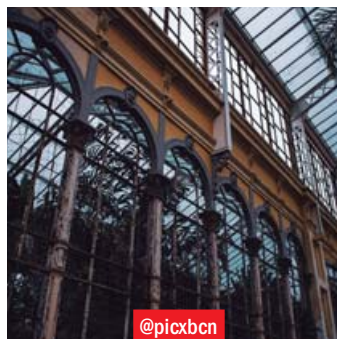
@leodifilippo

El Teatre Lliure des dels jardins del Teatre Grec.

@mpevisual

La Casa Vicens és la primera gran obra de Gaudí.

@picxbcn

L'Hivernacle de la Ciutadella, ara en rehabilitació.

Escaneja l'etiqueta a Instagram per seguir-nos.

CRUÏLLA

10 ANYS

DEL 3 AL 6 DE JULIOL

**BLACK EYED PEAS • KYLIE MINOQUE
FOALS • BASTILLE • ZAZ
VETUSTA MORLA • YEARS & YEARS
GARBAGE • PAROV STELAR
LOVE OF LESBIAN • SEU JORGE**

**NATOS Y WAOR • AYAX Y PROK • JORGE DREXLER
DORIAN • MICHAEL KIWANUKA • BERRI TXARRAK
ELS PETS • TIKEN JAH FAKOLY • ISEO & DODOSOUND
AURORA • DERMOT KENNEDY**

**MARCELO D2 • OUMOU SANGARÉ • XOEL LÓPEZ • GANG OF YOUTHS
EL PETIT DE CAL ERIL • CALA VENTO • LILDAMI • ELYELLA • DJ AMABLE**

RED BULL BATALLA DE LOS GALLOS EXHIBICIÓ : ARKANO • BLON • VERSE

Entrades a: **CRUILLABARCELONA.COM** **#CRUÏLLAENAMORA**

Patrocinator principal

Amb el suport de

Patrocinar

scoot

Aerolínia oficial

Col·labora

Mitja

GRATIS BCN

Gaudeix de la ciutat per la cara

FESTA

Per amor a l'Hart

El festival d'arts de carrer de l'Hospitalet celebra quinze anys i ens regala aquesta edició de primavera, amb els Ska Circus, Collectif Kaboum, la Cia. Nuova, The Sputniks i Always Drinkin' Pocket Band.

→ Plaça del Repartidor. M: Rambla Just Oliveras. Dv. 26, 17 h, i ds. 27, 18 h.

FESTA

Passejada amb barret

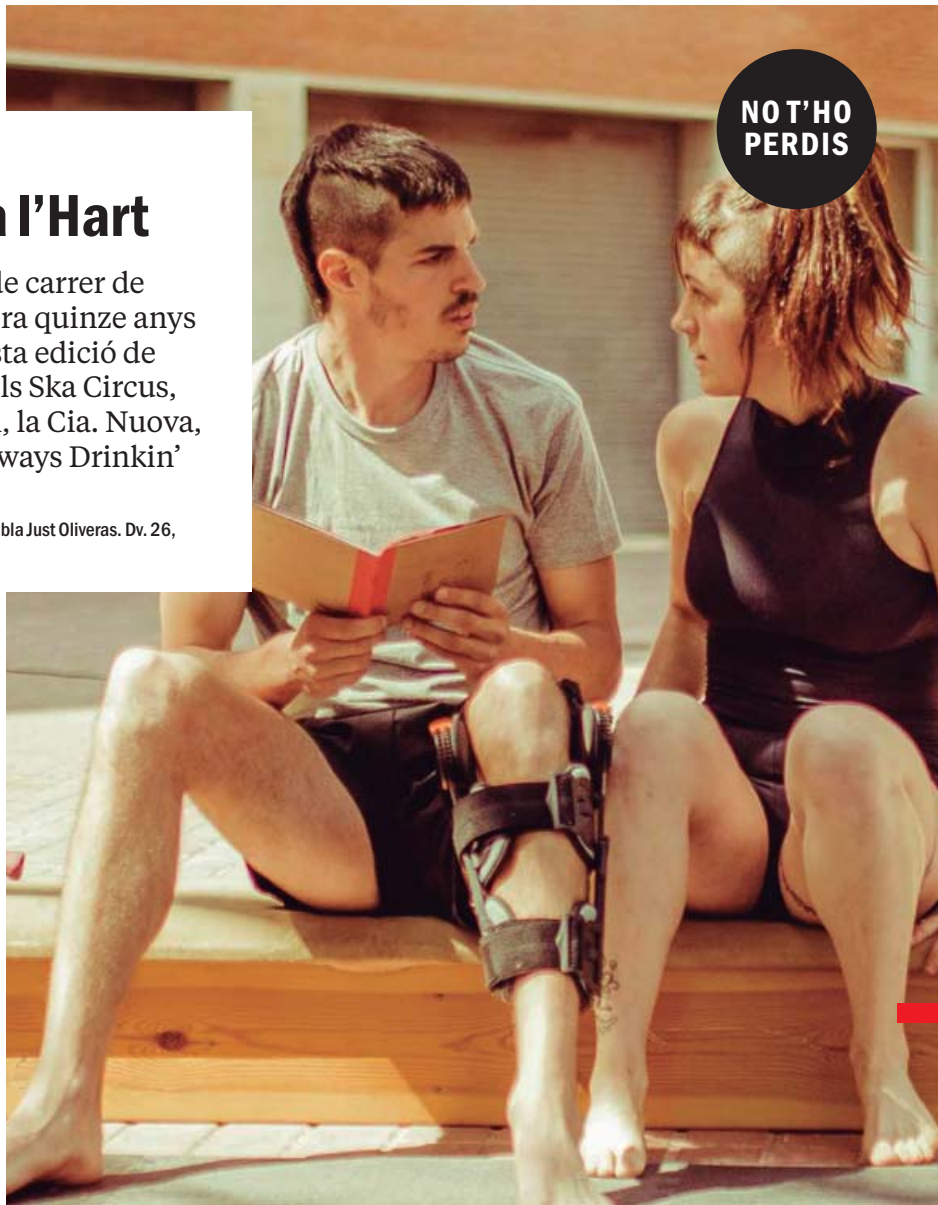
Inspirada en l'East Parade nord-americà, aquesta passejada us convida a celebrar la primavera lluint un barret. Com més alegre millor!

→ Rambla de Catalunya - Diagonal. M: Diagonal. Dg. 28, 12 h.

CINEMA

MUT Palo Alto

La Fundació Palo Alto, en col·laboració amb David Trueba, organitza sessions matinals de cinema mut. La primera serà

NO T'HO PERDIS

Sherlock, Jr., dirigida i protagonitzada per Buster Keaton. DJ Javier Verdes, del col·lectiu Visual Phonic, la musicarà en directe.

→ Palo Alto. M: Poblenou. Dg. 28, 12 h. Gratis amb inscripció prèvia.

FESTA

Feria de Abril

La festa comença amb l'encesa de la porta enllumenada i no hi faltaran concerts, dansa, tallers i les casetes per afatar-vos de tapes i *rebujo!*

→ Parc del Fòrum. M: El Maresme/Fòrum. Del dv. 26 al 5 de maig, 10 h.

FIRA

Biergarten

El Poble Espanyol es transforma en un jardí alemany per celebrar la cultura de la cervesa –amb vint varietats– i la seva gastronomia.

→ Poble Espanyol. M: Espanya. Del 30 d'abril al 12 de maig. Gratis per als residents a Catalunya.

Trobareu moltes més idees per gaudir de Barcelona sense gastar ni un cèntim a timeout.cat/barcelonagratís

BARCELONA

Portada: IRISNEGRO

Plaça Reial, 18, 1a planta
08002 Barcelona |
Comercial i màrqueting T. 93 295 54 00
comercial.cat@timeout.com
Redacció T. 93 310 73 43
redaccio.cat@timeout.com
Administració T. 93 667 78 90

Conseller Executiu Eduard Voltas | Directora General de Negoci Mabel Mas | Directora General Financera Judit Sans | Directora d'Estratègia Digital i Serveis al Client Fanny Campeny | Directora Maria José Gómez | Director d'art Diego Piccinino | Disseny Anna Mateu Mur | Edició gràfica Maria Dias | Cap de redacció Borja Duñó | Redacció Andreu Gomila, Maria Junyent, Josep Lambies, Ricard Martín, Eugènia Sendra; Aleix Cabau i Sebastià Portell (agendes) | Web en català Manuel Pérez | Web en castellà Erica Aspas | Web en anglès Jan Fleischer | Notícies Marc Andreu | Col·laboradors Xavier Amat, Laia Beltran, Óscar Broc, Gerard Casau, Irene Fernández, Santi Fondelila, Mireia Font, Violeta Kovacsics, Júlia Gamissans, Ivan Giménez, Maria Gorgues, Eulàlia Iglesias, Carlos Losilla, Oriol Malet, Beatriz Martínez, Aina Mercader, Iván Moreno, Juan Carlos Olivares, Josep Pedrales, Javier Pérez Senz, Marta Porter, Bàrbara Raubert, Martí Sales, Sergi Sánchez, Pere Vall, Daniel Vázquez Sallés, Núria Vidal | Correcció textos Txell Coll, Rafel Soler | Directora de Solucions Creatives i PR Carlota Falcó | Directora E-Commerce i Comercial Aroa Cervantes | Responsable de Comunicació i Sponsor Clara Narvió | Cap de Branded Content Begoña García Carteron | Social Manager Alba Abelló | Responsable de Progràmatica i Adops Digitals Henar Pérez | CRM Specialist TOS Quim Almansa | Adjunta Direcció General de Negoci Vanessa González | Màrqueting i Comercial Esther Andrés, Angelo Benetti, Marina Quer, Anna Katafuchi, Mercè Llubera, Juan Carlos Baena | Coordinació de publicitat Carme Mingo Fabregat | Administració i Finances Guillem Catena, Eduard Poch, Marta Tapia | Edita Time Out Spain Media SL. Reservats tots els drets. | Aquesta publicació no pot ésser reproduïda ni totalment ni parcialment sense consentiment del propietari. Tampoc no pot ésser transmesa per cap mitjà o mètode, ja sigui electrònic, mecànic o d'altre tipus. La revista no s'identifica necessàriament amb les opinions expressades pels seus col·laboradors.

Impressió Rotocobrihi | Distribució Suscripress | Dipòsit legal B-44772-2010 | ISSN 1888-3850
Time Out Digital ISSN 2462-3385 | Exemplar gratuït, prohibida la venda

Amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya

Difusió controlada per:

Fundació Miró

MNAC

Nit dels museus VIP

Us proposem viure la nit més cultural de l'any sobre rodes, fent un recorregut exclusiu, a mida i amb l'equip de Time Out, amb una Yamaha Tricity. Us hi apuntem?

ENTRE LES ACTIVITATS més esperades de la primavera n'hi ha una d'imperdible: la Nit dels Museus. I Time Out i Yamaha sortegem quatre nits VIP: els quatre guanyadors, amb els seus acompanyants i amb dos representants de Time Out, recorreran la ciutat en una Yamaha Tricity per arribar, puntualíssims, a la proposta VIP de cada museu participant. I hi haurà teca per sopar!

El MACBA

La trobada serà a la plaça Catalunya, a les 18.30 h, per pujar a la Tricity i anar directes al MACBA, al Raval, on podreu accedir al museu per la porta d'oficines, sense cues. Tindreu un guia amb vosaltres durant la visita i, a més, us regalaran el carnet d'amic del MACBA.

El MNAC

La ruta VIP en Tricity continua al MNAC, al Palau Nacional de Montjuïc, on teniu entrada reservada a les 20.30 h. Una persona d'atenció al públic us portarà al punt d'inici de l'itinerari comentat i us indicarà les rutes que heu de seguir per no perdre detall.

Sobre tres rodes!

SI D'ADOLESCENTS us haguessin dit que un dia el més important per a vosaltres a l'hora de triar una moto seria la seguretat i la comoditat, no us ho hauríeu cregut. Però us rendireu davant la Tricity, una original 125 de tres rodes ideal per circular per la ciutat: ofereix una postura comodíssima per conduir, un motor supereficient i un disseny totalment segur, especialment en revolts, gràcies a les dues rodes del davant. Elegància, seguretat i comoditat: el present de la moto urbana.

→ www.yamaha-motor.eu/es

Sopar al Miramar

Sortint del MNAC tornareu a pujar a la Tricity per enfilar la muntanya de Montjuïc fins a arribar al restaurant del mític Hotel Miramar, l'Studio Miramar, amb una impressionant carta basada en els productes locals. Tindreu una taula reservada on podreu gaudir d'un menú degustació tancat. Això sí, per anar sobre rodes les begudes seran sense alcohol!

La Fundació Miró

Després de sopar, fareu l'última parada a la Fundació Miró, on us estalviaran la cua per entrar a les 23.30 h. Aquí, tindreu una visita guiada personalitzada per al grup del Time Out: durant mitja hora recorrereu la Miró de la mà d'un guia que us explicarà tots els detalls i secrets de les obres exposades.

Tencara sereu a temps de gaudir d'una última volta urbana muntant la super Tricity abans de tornar-la. Si no us voleu perdre aquesta nit insuperable, ja ho sabeu: entreu al nostre web, llegiu els requisits i apuntem-vos al sorteig! ■

→ Nit dels Museus VIP. Ds. 18 de maig, de 18.30 a 1.30 h.
www.timeout.cat/nit-museus-vip

PER A GENT COM TU

Famèlica legió, alceu el puny i esmoleu el ganivet: a Barcelona encara queden cases de menjar on es dignifica la cuina popular, on patata i mongeta són un plaer i no un càstig, i on els guisats fets a foc lent fan diumenge de dilluns a divendres

Per Ricard Martín,
María Junyent, Andreu
Gomila, Eugènia Sendra,
María José Gómez i
Manuel Pérez
Fotografia Iván Moreno

DE GUIX I PISSARRA

Xandri

Fa més de 40 anys que la Maria Xandri està al càrrec d'uns fogons que continuen fidels als plats i a l'essència d'una casa de menjars clàssica, i fins i tot els preus són del segle passat: tres plats i postres per només 8,5 euros.

En consonància, també decoració i mobiliari ens donen una sensació pretèrita absoluta i, no obstant això, l'estricta netedat fa que semblí acabat d'inaugurar. Fill i nora reparteixen plats amb familiaritat i projecten el negoci cap a un futur mestís: ara els diumenges ens proposen cuina peruana.

→ Blai, 65. M: Poble Sec.
T. 93 329 02 63. 8,5 €.

De la Gràcia profunda

Cal Boter

Molt a prop del centre del món, que, segons el 'místic' Víctor Nubla, es troba a la plaça del Raspall, aquest restaurant gracienc fa més de 30 anys que ofereix menges catalanes de primera, amb un bacallà *grata colloni* (cobert d'una espessa capa d'allioli) que és de traca i mocador, i unes mandonguilles amb sípia que et fan tocar el cel. Al menú de migdia, d'uns escassos 12 eures, et pots trobar, com qui no vol la cosa, uns ous estrellats amb tòfona i patata confitada, entre altres delícies. Hauria de ser patrimoni nacional!

→ Tordera, 62. M: Joanic. T. 934 58 84 62. 12 €.

El nom no fa la cosa

Dirty Duck

Pel nom pot semblar l'últim lloc de moda, una cadena americana o un pub decadent. Tot el contrari: el Dirty Duck té gairebé 40 anys, hi fan cuina casolana i de mercat, i el porten l'Emilio i la Raquel, amb l'ajuda de la seva filla. Al menú hi ha primers com unes lleties estofades (delicioses!) servides a taula amb cullerot i segons com peus de porc, *callos* i, per quatre euros més, un xai rostit que es desfà com xocolata. La Raquel ens explica que les racions de truita (3,80 euros) que serveixen a partir de les 8.30 h han contribuït a fer una clientela fixa. I ara la resposta al misteri: Dirty Duck era el nom del restaurant on anava sovint un familiar del propietari que havia viscut a Anglaterra.

→ Diputació, 336. M: Tetuan. T. 93 265 76 03. 12,50 €.

De primera divisió

Mà de Morter

En Josep Bonavida, xef del Mà de Morter, va ser cap de la partida de peix del Fermí Puig i ha treballat en diversos restaurants de classe i xup-xup. El juny del 2018 va obrir el Mà de Morter, un racó càlid i sense cap artifici ben a la vora del Camp Nou. Dins s'hi juga al mateix nivell que el Barça en gastronomia, i amb un menú d'11 euros amb dos plats, beguda i cafè o postres. Entre les estrelles de la proposta de dinar, un fricandó de vedella amb bolets amb un suquet per sucari-hi una barra sencera i un arròs a la cassola insuperable en melositat. És tan bo, que val la pena recórrer mitja ciutat només per anar-hi a dinar.

→ Trav. de les Corts, 118-120. M: Les Corts.
T. 93 539 91 27. 11 €.

Realisme màgic

Bar Casi

Passejant per la Gràcia costeruda i desèrtica, a un pam de la Travessera de Dalt, et capbusses en un baret de porta opaca, ple de gom a gom, en un carrer desèrtic. I al·lucines: paletes i famílies japoneses comparteixen espera a la barra del Casi, obert el 1978. No tingueu pressa: gaudir de l'atenció d'en Xavi Montes – "Tete! Fa sis anys que no venies però et recordo" – i d'un dels millors menús de Barcelona en la franja dels 12 euros – secció cuina tradicional, guisats a foc lent, potatges i dos entrants sempre de verdura ben feta – no t'èpreu.

→ Massens, 74. M: Lesseps.

T. 93 219 81 14. 12 €.

UN LLOC NECESSARI

Bar La Fusta

Obert fa 30 anys per la Pilar Ruiz i en Manuel Baena, està congelat en el temps, en el bon sentit. Voleu saber com era un bar de menú impol·lut el 1988? Aneu-hi. És un club social: la clientela fitxa cada dia, la teca és humil, però honesta i ben feta. Hi fan un menú de migdia generós i equilibrat: faves a la catalana, caldo, puré de verdura i segons com seitons frescos i una galta de porc excel·lent. Tot casolà i fet des de zero, postres incloses. "Potser tenim poc marge de benefici, però fem un servei públic", diuen.

→ Marià Aguiló, 86. M: Poblenou.

T. 93 485 18 59. 9 €.

Tres plats de fonda per triomfar

01.

Dijous, arròs negre!
Al Morryssom (Girona, 162) els dijous d'arròs negre causen furor! Hi trobareu paletes i jutges seient de costat.

02.

Croquetes brutals
El bar Sant Joan (Pg. Sant Joan, 65) fa alta cuina tradicional disfressat de fonda. Demaneu-hi les croquetes!

03.

Capipota
Un bon capipota costa de trobar. El de Can Vilaró (Borrell, 61) hauria de ser el que regis l'estàndard per a tot Barcelona.

EL CÀNON

Aquestes quatre cases de menjar són cases de tots

PORTOLÉS

Una de les darreres cases de menjars segueix treballant només amb pissarra, que anuncia plats clàssics a preus de riure: els seus famosos sepionets arrebossats, 5,50 euros.

→ Diputació, 375. M: Tetuan.
T. 93 245 31 10. 15 €.

BODEGA D'EN RAFEL

En Rafel té la bodega gastronòmica més sol·licitada de Barcelona; i s'ha guanyat que el coneguin d'Ampost a Indonèsia per una generositat i afabilitat que de tan humanes no ho semblen.

→ Manso, 52. M: Sant Antoni.
T. 93 442 56 24. 10-15 €.

BARANDALUCÍA

L'Antonio té la mateixa humanitat incontenible que en Rafel, en format menú (onze primers i onze segons!). La teca és boníssima, producte fresc i de qualitat.

→ Ramon Turró, 270. M: Poblenou.
T. 93 307 10 97. 11-14 €.

GELIDA

No coneixeu l'esmorzar de forquilla si no l'heu fet al Gelida. A l'hora de dinar hi trobareu una cinquantena llarga de grans èxits de cuina catalana, a no més de cinc euros el plat.

→ Diputació, 133. M: Urgell.
T. 93 453 79 97. 12-15 €.

PER TOTA L'ESQUADRA

Bar Gol

Aquest reducte de taules de fòrmica ofereix cuina familiar extraordinària a Parlament des de fa 75 anys. El capità d'aquest *dream team* és en Pere Vives, cosí d'en Josep Maria Gol, qui en va ser el propietari des del 1966 i a qui encara veureu amb un somriure rere la barra. No fan menú, sinó plats que canvien segons el dia; no hi solen fallar les galtes, els caragols, el capipota, els ronyons, ni l'arròs del dijous, entre altres luxúries. Els comerços del barri i els veïns els coneixen molt bé, i en són clients habituals.

→ Parlament, 10. M: Poble Sec. T. 93 441 10 60.
P: 13-14 €.

Final feliç

Al Gol preparen esmorzars i dinars fantàstics. Arrodoniu-los amb un cigaló!

De bona batalla

Romesco

Us costa trobar un bon restaurant de cuina casolana al centre? Normal, pocs han sobreviscut. El Romesco, a pocs metres de la Rambla, us deixarà bocabadats amb el seu ritme frenètic i una professionalitat de bar madrileny. No patiu per la falta de menú del dia, amb els plats fets i la carta podeu demanar el que us vingui de gust sense patir per la clatellada. Deixeu-vos caure en la trilogia bacallà-fricandó-escudella i us vindran ganes de fer petons al cuiner. L'orujo de cafè és deliciós.

→ Sant Pau, 28. M: Liceu.
T. 93 318 93 81. 8-10 €.

Més de mig segle al barri

Máximo

El pare del Máximo va obrir fa 53 anys un bar-bodega que més tard es convertiria en restaurant i l'establiment resisteix a Navas, servint àpats a una clientela que hi torna des de fa dues dècades. Elaboren paelles per encàrrec i plats "de sempre i per als qui els agrada menjar cuina normal", diu en Máximo: escudella, estofat, galtes i peus de porc, braó (bo), espinacs a la catalana, albergínies farcides... Al menú sempre hi ha l'opció d'amanida i patates fregides; obeïm i no en deixem cap al plat.

→ Bofarull, 57. M: Navas. T. 696 086 043. 11 €.

Resisteix!

Julianne Moore desborda veritat a 'Gloria Bell', ballant tota sola, rere unes ulleres enormes, com si ningú la mirés

Per Josep Lambies

ALS HOMES ELS fa por la paraula ‘vagina’. Ho deia Julianne Moore a *El gran Lebowski*, quan es despenjava del sostre despullada, lligada a un arnès i amb les cames obertes, per deixar l’empremta del seu sexe sobre un llenç en blanc. Ja en fa vint anys, d’això. Però se’m fa difícil no pensar-hi quan de sobte sento la seva veu a l’altre costat del telèfon. Parlem del seu paper protagonista a *Gloria Bell*, la nova pel·lícula del xilè Sebastián Lelio, però també dels moments àlgids de la seva carrera.

A *Gloria Bell*, Lelio firma un remake d’una de les seves primeres pel·lícules, *Gloria*, de l’any 2013. Em consta que quan la vas veure et va entusiasmar. Què és el que t’atreia del personatge? Per què el volies reexplorar?

Crec que el que hi vaig veure va ser en Sebastián, vull dir, la seva visió del món, tan generosa i ben connectada. Volia entrar en la intimitat d’aquest personatge, que té la bellesa de les coses normals, ordinàries. M’agraden les històries que parlen de la vida quotidiana, les que semblen anodines. I sobretot m’agradava com la veia en Sebastián, i també jo em volia veure a través dels seus ulls.

Vas veure *Gloria* i et va agradar tant que li vas demanar una cita a en Sebastián. Vau quedar a París. Què va passar en aquella trobada?

Sí, jo havia vist *Gloria* i volia quedar amb ell. Va ser graciós, perquè hi va haver un malentès. Parlàvem de fer un *remake* i ell, per alguna raó, va pensar que jo no hi estava interessada, que només tenia ganes de xerrar. Quan marxava em va dir: “Bé, ha estat un plaer, entenc que no t’interessa que treballem junts”. I jo li vaig contestar: “No, no, no, no, i esclar que m’interessa, i em sembla que he nascut per fer de Gloria, però només si em dirigeixes tu”.

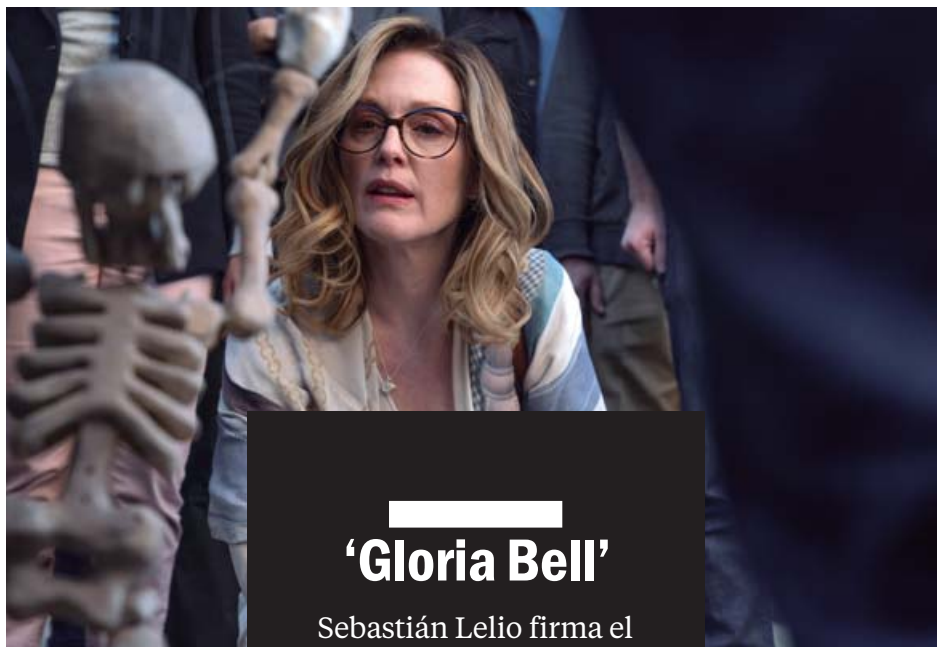
En pel·lícules com *Una mujer fantástica* i *Desobediencia*, Lelio s’ha acostat a la feminitat des d’altres perspectives.

El que aprecio en ell és que l’interessa allò que queda als marges, allò que no interessa a ningú més. És un bon observador, curiós i inquiet, i va més enllà dels seus radars.

Creus que podem parlar de *Gloria Bell* en termes d’apoderament?

Saps, sovint es parla de dones poderoses, d’heroïnes, però crec que són conceptes molt exigents per a un sol ésser humà. El més extraordinari d’aquest personatge és la seva vulnerabilitat. Té les emocions a flor de pell, estima els qui l’envolten i quan li fan mal ho nota, i li dol. No és forta, però sí que és resistent. Cau però té voluntat de refer-se, de tornar a aixecar-se. La seva força és que mai no es deixa abatre.

“No crec que ningú, tampoc una dona, hagi de ser fort per ser interessant”

‘Gloria Bell’

Sebastián Lelio firma el *remake* americà d’una de les pel·lícules que va fer a Xile. Aquí, Julianne Moore ens parla a cor obert.

M’agrada la idea de la resiliència.

No crec que ningú, tampoc una dona, hagi de ser fort per ser interessant. En la vida real no som de pedra. Tenim sentiments i emocions.

Podríem repassar la teva carrera parlant de les singularitats de les dones a qui has interpretat. Remuntem-nos als anys 90, quan vas fer *Vides encruaades*. Estic pensant en l’escena de l’assecador i la copa de vi, la de la gran baralla, quan et treus la faldilla.

El que adoro de *Vides encruaades* és que em fa pensar en Robert Altman, la persona que em va obrir camí en el cinema. Quan era a la universitat vaig veure *Tres mujeres* i vaig tenir la sensació que mai no havia vist una pel·lícula com aquella, en què els actors fessin allò. Després ell em va veure al teatre i em va agafar per fer *Vides encruaades*. Va ser una prova de foc sortir davant la càmera mig despullada amb aquella energia, amb aquella tensió escènica, però va ser una experiència inoblidable que em va fer entendre la profunditat de la meva feina.

En aquest sentit, què vas aprendre fent una pel·lícula com *Boogie nights*?

Diguem que Paul Thomas Anderson és un geni i que el que va aconseguir allà va ser brutal. Va imaginar un món d’*outsiders* que feien pornografia i prenién drogues, i que havien creat una comunitat fora del sistema i de la legalitat, en la qual es protegien els uns als altres, i on cadascú tenia un paper poderós, tot i que també arriscat. És un grup de gent que ha quedat exclosa de la societat per les seves

circumstàncies. I entre tots ells hi ha aquesta dona, amb aquest sentiment maternal tan intens. És una pel·lícula molt i molt bonica.

Abans deies que a en Sebastián Lelio l’interessa allò que queda als marges. I a tu?

A mi també, esclar. El que més m’agrada de *Gloria Bell* són les escenes en què està sola al cotxe i canta les cançons que l’emocionen i els moments en què és en una discoteca però ningú la mira i balla com vol.

Em sembla que tinc temps per preguntar-te per un últim personatge, el de *Lluny del cel*.

El cas de *Lluny del cel* és molt especial, perquè Todd Haynes va escriure la pel·lícula per a mi, me la va fer a mida, i em sento molt afortunada. A més, la vaig fer embarassada. Va ser brillant entrar en aquells codis estètics, en els colors del cinema dels anys 50, per explicar una història que parla del que significa veure’t exclòs d’un lloc, d’un ambient. El més emotiu és la forta aliança entre la senyora, la Cathy, i la serventa, a qui interpreta Viola Davis, que està esplèndida. Es tracta de trencar prejudicis.

A *Gloria Bell* hi ha una reivindicació del desig femení que també dinamita alguns prejudicis.

Això queda clar en les escenes en què la veiem ballant a la pista del club, amb una copa a la mà, i en els moments íntims amb John Turturro, que per nosaltres era important que fossin explícits perquè la seva relació resultés autèntica, perquè hi hagués veritat. Sovint és una sensació difícil i incòmoda de transmetre. ■

Coses per fer

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/que-fer

Obligatori mirar i actuar

El millor fotoperiodisme del món s'exposa al World Press Photo, al CCCB a partir del dissabte 27. Per Erica Aspas

The migrant caravan, de Pieter Ten Hoopen. Premi al Reportatge Gràfic de l'Any

Dakar fashion, de Finbarr O'Reilly. Millor foto de Retrats

MIGRACIÓ, MEDI AMBIENT i gènere són els tres grans temes que tracten, principalment, les 134 fotos guanyadores del World Press Photo d'aquest any. Les tres principals preocupacions del món. Històries que importen, com el lema de l'exposició, que trobareu al CCCB del dissabte 27 d'abril al 26 de maig.

El concurs de fotoperiodisme més prestigiós del món, organitzat des de fa quinze anys per la fundació Photographic Social Vision, presenta tres nous premis: al reportatge gràfic de l'any, al projecte interactiu de l'any i al vídeo online de l'any. "La fundació holandesa ha volgut

valorar la història de l'any i elevar de categoria el vídeo online i el projecte multimèdia i interactiu. Ho fa perquè vol fer entendre que la realitat s'explica millor amb reportatges que amb una única foto impactant", ens diu Silvia

"El 90% de les fotos exposades al World Press Photo no s'han publicat a cap mitjà espanyol"

Omedes, fundadora i directora de la Fundació Photographic Social Vision a Barcelona. "De quatre premis absoluts, tres tracten sobre la crisi migratòria a la frontera entre els Estats Units i Mèxic. Són imatges que resumeixen el moment àlgid de l'administració Trump, quan va decidir separar mares i pares a la frontera", afegeix.

Exactament això és el que mostra la foto guanyadora d'enguany, *Crying girl on the border*, de John Moore, de Getty Images i feta el juny del 2018. Omedes destaca també el premi al Reportatge Gràfic fet per Ten Hoopen, *The migrant caravan*,

on ens ensenya famílies senceres que busquen asil polític però ho fa amb "dignitat i proximitat per no veure els migrants sempre de la mateixa manera", especifica Omedes.

Més bones notícies: l'increment en prop del 19% en participació de dones fotoperiodistes. Més concretament, 894 fotos seleccionades de dones i, dels 43 professionals guanyadors, 14 són fotògrafes. "Les hem buscat, les hem animat molt a participar-hi perquè només el 15% dels fotoperiodistes són dones i necessiten visibilitat", sentència la directora de Photographic Social Vision a Barcelona.

EL TOP 3

Més fotos per rumiar

The arrangement of...

Fuga acull l'exposició de Laura Van Severen *The arrangement of unwanted features*, un projecte fotogràfic sobre la repercussió paisatgística de les activitats dels abocadors i la gestió de residus.

→ Fuga. M: Paral·lel. De dl. a dj., de 10 a 14 i de 17 a 21 h. Dv., de 17 a 21 h.

Desobediències

La primera mostra col·lectiva de Mecànic ens porta cap a la desobediència civil. Hi participen tretze artistes, institucions i activistes a través de fotos, vídeos i publicacions.

→ Mecànic. M: Fontana. De dt. a dj., de 10 a 20 h. Dv. i ds., de 10 a 21 h.

Turistització

Tourists go home, Tourism kills the city... Són algunes de les pancartes que hem vist a Barcelona i que demostren que el turisme és una preocupació. Aquesta expo online ens hi fa pensar.

→ ajuntament.barcelona.cat/lavirreina

Crying girl on the border, de John Moore. Premi World Press Photo

Survival instinct, de Bence Máté. Premi Natura

DE QUÈ VA...

Els temes més importants de l'últim any en una única exposició.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Perquè hi ha coses que tothom necessita saber i veure.

→ CCCB. M: Universitat. Del 27 d'abril al 26 de maig. 6 €. Més info a www.cccb.org

Un dels trets significatius de l'exposició és el seu vessant educatiu, que convida a viure una experiència més enllà de la simple observació. Cada any reben una setantena de grups escolars, perquè nens i joves entenguin quins són els valors i usos del fotoperiodisme. "El 90% de les fotos exposades no s'han publicat a cap mitjà espanyol. Visitar el World Press Photo els ajuda a ampliar el punt de vista, a tenir una visió de la realitat més completa", assegura Omedes.

Per aquest mateix motiu amplien les visites guiades –per a públic general, escolar i empreses– per generar debat,

així com les activitats paral·leles i gratuïtes, com la taula rodona *Viure després de la guerra: quan el conflicte ja no és notícia*, que oferiran la fotoperiodista Catalina Martín-Chico i la documentalista i escriptora Lula Gómez (dijous 2 de maig, 18.30 h), i la projecció dels guanyadors del Concurs de Narrativa Digital en format curt i llarg (dimarts 7 de maig, 18.30 h).

Païu amb calma aquesta sobredosi d'informació i fotos colpidores, i mediteu què feu amb ella. ■

Tens més mostres de fotos a timeout.cat/fotografia

Coses per fer

CAP DE SETMANA IDEAL

Divendres

Mixtur

El festival de músiques de recerca programa, divendres, la xerrada del saxofonista Evan Parker i els concerts de Names, Iván González amb Bentocats i Aleph Gitarrenquartett.

→ Fabra i Coats. M: Sant Andreu. Fins al dg. 5 de maig.
8 €. Abonament: 35 €.

CONFERÈNCIA Trobadres amb...

Yolanda Domínguez és experta en comunicació i gènere i les seves performances remouen consciències. Ara la coneixereu millor.
→ CaixaForum. M: Espanya. Dv. 26, 20 h. 5 €.

TEATRE Societat Doctor Alonso

La companyia de teatre i dansa presenta la peça *Desplegara Andrei* a una nova sessió de les Càpsules de Creació en Cru de La Caldera.
→ La Caldera. M: Les Corts. Dv. 26, 20 h. Gratis.

Moltes més idees a timeout.cat/cap-de-setmana

Time Out Barcelona 25 d'abril - 1 de maig 2019

Dissabte

FESTIVAL

Ròmbic

El festival de titelles per a adults programa, dissabte, la tragicomèdia *Clowns houses*, de Merlin Puppet Theatre (20 h, 8 euros), i el cabaret de Gyftos Efimeros (22 h, gratis).
→ Ateneu Popular 9Barris. M: Trinitat Nova. Dv. 26, 19 h, i ds. 27, 20 h.

MÚSICA

Mumford & Sons

Els anglesos tornen a Barcelona sis anys després del seu pas pel Sant Jordi Club, amb més popularitat i tirada. Presenten el seu quart disc, *Delta*.
→ Palau Sant Jordi. M: Espanya. Ds. 27, 21 h. 40-65 €.

Miqui Puig & ACP + Loli Zazou

Torna el cicle de concerts gratuïts Els Aperitius del Primavera Sound que començarà amb el de Miqui Puig, que presentarà el seu nou disc *15 canciones de amor, barro y motocicletas*, i seguirà amb la sessió de Loli Zazou.

→ Forastera. M: Marina. Ds. 27, 19 h. Gratis.

Diumenge

Planta't al Botànic

Visites guiades, concerts, tallers, una expo de bonsais i la plantació de 300 arbres per celebrar la primavera i vint anys del Planta't al Botànic.

→ Jardí Botànic. M: Espanya. Dg. 28, de 10 a 19 h. Gratis.

MÚSICA

Telefèric Fest

Segona edició d'aquest festival dedicat a l'escena catalana i de més enllà. Diumenge és el torn del folk de Los Hermanos Cubero.
→ Donzella Beach Club. M: Badalona Pompeu Fabra. Dg. 28, 19.30 h. 8,10 €.

CINEMA

Varda by Agnès

En aquest últim film, Varda analitza la seva carrera d'una manera tan fascinant com original. Al BCN Film Fest. Recordeu-la!
→ Verdi HD. M: Fontana. Dg. 28, 16 h. 2,90 €.

NO T'HO PERDIS

Cultura és comunitat

TERRATS EN CULTURA és una proposta ciutadana que va néixer l'any 2013 amb la voluntat de reivindicar els terrats de Barcelona com l'espai comunitari que un dia van ser: aquell lloc que era de tots i de ningú, on les veïnes es reunien i a les revetlles es muntava taula llarga. Coincidències, l'equip que impulsa Terrats en Cultura, fa de mediador/programador entre persones que volen compartir els seus terrats i artistes –actors, poetes, directors, músics– que volen portar els seus espectacles fora dels espais convencionals. “Creiem que una altra manera de fer cultura és possible”, diu Lola Armadàs, una de les impulsores

DE QUÈ VA...

De la 7a edició de Terrats en Cultura, un cicle de música i arts escèniques a terrats particulars.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per descobrir una altra manera de viure la cultura.

→ Diversos espais. Del 26 d'abril al 4 d'octubre.

Tota la programació a www.coincidencies.org

GUILLEM PACHECO

de Terrats. I ho han demostrat. Durant aquests anys hi hem vist artistes com Niño de Elche, Jordi Oriol amb el monòleg *La caiguda d'Amllet*, Sidonie, Helena Tornero, Quim Bigas, Clara Peya i Pol Jiménez, premiat com a millor ballarí als Premis de la Crítica 2018. Aquest any han programat un total de divuit espectacles:

deu a Barcelona, quatre a l'Hospitalet –on es van estendre fa dues edicions– i quatre més a Lleida, per primera vegada, amb la convicció que fer cultura comunitària vol dir expandir-la i també descentralitzar-la.

Totes les entrades tenen un 20% de descompte abans del 15 de maig. ■ *Maria Junyent*

IDIORÍTMIES

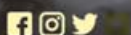
Programa de performance, música, poesia, laboratori i text

DEL 27 D'ABRIL AL 4 DE MAIG

JUAN DOMÍNGUEZ
DAVID LEVINE
CLAUDIA PAGÈS
OLIVIA PLENDER
LYRA PRAMUK
MARÍA SALGADO I FRAN
MM CABEZA DE VACA
ALMA SÖDERBERG
TERRE THAEMLITZ +
LAURENCE RASSEL

MAC
BA

Plaça dels Àngels, 1
08001 Barcelona

#dioritmies

Més informació i compra anticipada a macba.cat

Amb nens

Coordina Erica Aspas
timeout.cat/nens

Es busca gat entremaliat

ELS AVIS DEL Fede i la Carla han marxat de viatge i els han deixat el gat al seu càrrec. És un animaló entremaliat a qui li agrada fer la seva, però sempre acaba tornant a casa. Tanmateix, els avis estan a punt d'arribar a casa i el gat no apareix! La vostra missió és ajudar aquests dos germans a trobar l'animal, una aventura que us portarà a mons desconeguts fins ara!

Aquest és l'argument de *l'el gat?!*, el nou *escape room* infantil

d'Emotion. Han aprofitat tota l'experiència adquirida a la seva primera aventura, *La nube* –que segueix funcionant a tot ritme–, en aquest joc preciós –tot s'ho fan ells– i ple d'enginy. Està pensat per a nens i nenes de 8 a 14 anys i hi ha la possibilitat de jugar-hi en català, castellà i anglès. En

Fede és professor, i això es nota en el funcionament del joc, ja que és fonamental el treball en equip, que els participants posin les pistes que van trobant en comú, facin servir matèries que fan a classe i treballin conceptes com l'observació, la lògica, les matemàtiques i fins i tot l'oïda

–hi ha proves musicals– i la identificació d'emocions.

Igual que a *La nube*, els nens hi entren sols –bé, acompanyats dels germans que també busquen el gat–, per això és un *escape room* especial. No està adaptat als nens, és un joc creat pensant 100% en els petits i la seva diversió. ■ E. Aspas

DE QUÈ VA...
Heu de trobar un gat perdut abans que tornin els amos!

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...
Perquè es pot aprendre mentre es juga.

→ l'el gat?!
M: Alfons X. 14-20 €.
www.emotionescape.com

ZOO
Barcelona

zoobarcelona.cat
@zoobarcelona

Vine al Zoo!

Treballem per la natura Som-hi!

Zoo Club

Consulta l'abonament anual que més s'adapti a les teves característiques!

Ajudaràs a protegir moltes espècies en perill d'extinció i preservar la biodiversitat!

ZOO
Barcelona

Ajuntament de Barcelona

LOOM Festival

**Gaudiu
d'uns dies
de cultura
i viatgeu
a noves
dimensions
artístiques!**

Dos festivals 'top'

Als festivals OFFF i LOOM, en col·laboració amb Moritz Barcelona, us esperen altes dosis de creativitat, música, art, disseny i dansa

BARCELONA ÉS CIUTAT de festivals i aquestes dues grans cites ens ho demostren! Prepareu-vos per gaudir d'uns dies de cultura, descobriments i experiències espectaculars de la mà de la 19a edició a la ciutat de l'OFFF, el Festival Internacional de Creativitat, Art i Disseny Digital, i la segona edició del LOOM. Dos imperdibles que compten amb el suport de Moritz i que us faran viatjar a noves dimensions!

L'OFFF Barcelona

Si voleu descobrir les noves tendències d'imatge i estètica en disseny, música, art i cultura digital, en aquest festival ho podreu fer de la mà de les principals veus de cada camp. Us hi esperen 60 conferències amb més de cent artistes i creadors d'arreu del món. Entre ells, l'artista, dissenyador gràfic i tipògraf escocès Craig Black presentarà en exclusiva, el 25 d'abril a l'OFFF Fun Zone i en col·laboració amb Moritz, una sessió de pintura en viu. En aquesta ocasió, Craig no farà una instal·lació, sinó que personalitzarà el model emblemàtic del 600, el cotxe que mostra els valors de Moritz, des de la seva

perspectiva vibrant, creativa i moderna. Val la pena assistir-hi i veure'l en viu! ■
→ Museu del Disseny, M: Glòries. Del dj. 25 al ds. 27.
offf.barcelona

EL LOOM Festival

Després de l'èxit de l'anterior edició, enguany el Loom aposta per submergir-se en el fenomen de la sinestèsia i transportarà l'espectador a un univers de música visual, art audiovisual, cine abstracte i molts altres actes artístics que uneixen diferents disciplines. Un festival que rebutja les etiquetes i us farà expandir la ment fins a límits incerts. Com a novetat, obrirà de 12 a 15 h, de forma gratuïta dins del programa Poblenou Open Day, amb xerrades, un *workshop* de disseny i música. I, a partir de les 16 h, ho farà amb instal·lacions, performances i actuacions en directe d'Ego Sex, Brooke Candy, SamxSen, Moon Ribas i Transpecies Society, entre d'altres. No us ho perdeu! ■
→ Utopia126. M: Selva del Mar. Ds. 4 de maig.
www.loom-collective.com

Cinema

Més crítiques a
timeout.cat/cine

DE QUÈ VA...

Més de 100 títols es projecten en aquesta cita ineludible amb el cine d'autor.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Moltes d'aquestes pel·lis no arribaran mai a les sales, i és una llàstima.

→ Diversos espais. Del 25 d'abril al 5 de maig.

La tria del D'A

El festival consagrat al cinema d'autor arriba aquest any a la 9a edició. Per Josep Lambies

TOTS ELS CINÈFILS de Barcelona ens passem l'any esperant que arribi aquest moment. Al llarg de les vuit primeres edicions, el D'A ens ha donat molta felicitat, i ara s'acosta a la seva primera dècada amb un programa esplèndid. No és que vulguem separar el gra de la palla, perquè aquí de palla no n'hi ha ni un bri.

Ens visita Louis Garrel

Li hem seguit la pista des que el vam veure pelant un plàtan i fregint un ou a *Els somiadors*

de Bertolucci. El recordem amb camisa blanca estirat en un sofà a *Los amantes habituales*, en una festa en què sonava *This time tomorrow* de The Kinks. Louis Garrel inaugurarà el D'A aquest any amb la seva segona pel·lícula com a director, *Un hombre fiel*, una comèdia amb molt mala llet, on hi ha un cadàver misteriós i una història d'amor cruel. Comença amb una escena de ruptura que ja et clava a la butaca.

Un descens als inferns en 3D

Un dels plats forts del festival és *Largo viaje hacia la noche*, del xinès Bi Gan, un relat d'ascendent òrfica, sobre un home que busca una dona a qui va estimar en el passat entre les restes d'un paisatge detrític, de vidres trencats i abandonat. L'ambient és somnàmbul. Però el més bèstia és que la pel·lícula conté un pla seqüència de tres quarts d'hora en 3D que és una autèntica davallada als inferns. Caureu de cul, segur.

Amors fugaços, colors de musical

El D'A dedica la seva retrospectiva a l'obra del cineasta francès Christophe Honoré, que està a punt d'estrenar la seva última pel·lícula, *Vivir deprisa, amar despacio*. En aquest cicle

es projectaran títols que val la pena recuperar, com *Les bien-aimées*, un tribut deliciós a *Els paraigües de Cherbourg* de Jacques Demy, i com *La belle personne*, sobre una colla d'adolescents somiatruites, que s'estimen fins a prendre mal.

Síndries i ballarines

La quota catalana és d'allò més estimulante. Hi veurem, per exemple, els curtsmetratges *Suc de síndria*, d'Irene Moray, i la nova cinta de Carla Simón després d'*Estiu 1993*, que es titula *Después también*. Lluís Miñarro estrenarà *Love me not*, una aproximació al mite bíblic de Salomé que enlluerna. I a més tenim la secció Un Impuls Col·lectiu, on els emergents i submergits poden agafar oxigen.

A aquest no li perdes la pista

En total són 114 pel·lícules. Compreneu que se'ns faci difícil acabar aquí la tria. Esmentarem un últim nom, el d'Andrés Duque, a qui heu de seguir ben de prop. Tres anys després de

la meravellosa *Olegylas raras artes*, torna al D'A amb *Carelia, internacional con monumento*. Us farà explotar el cervell. Queda dit. ■

ESTRENA DE LA SETMANA

DE QUÈ VA...

Explica com Buñuel va filmar *Las Hurdes* disfressat de monja.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Pels timbals de Calanda, les gallines assassines i tots els monstres que conté.

→ Dir. Salvador Simó (Espanya, 2018). 80 min.

Buñuel en el laberinto de las tortugas

L'ANY 1932, UNS mesos després de la proclamació de la República, Buñuel tornava a Espanya per rodar el documental *Las Hurdes*, també conegut com a *Tierra sin pan*, a la regió més miserable d'Extremadura, de paisatge estèril i enfangat, on els nens morien als carrers, on la lluita diària per la supervivència s'encarava amb dents i ungles. És una de les pel·lícules més aspres de la seva filmografia, amb un seguit de moments que se't claven al cervell. Aquells homenots del poble que arrenquen d'una estrebada el cap dels pollastres penjats d'una corda. Aquella família que plora el nen acabat de néixer amortallat. L'agonia de l'ase aniquilada per un rusc d'abelles, xisclant abatuda a un cel plumbi inclement. Quan Fermín Solís va publicar la

novel·la gràfica *Buñuel en el laberinto de las tortugas*, ara fa un parell d'anys, va ser com si travessés el cor de *Las Hurdes*. Era una mena de quadern de rotatge somniat, amb gust de terra i arrel, però també ple de fantasia. El personatge de Buñuel, disfressat de monja, amb les seves al·lucinacions de gallines criminals i les seves visions marianes, surava entre les boires del temps. Ara, Salvador Simó ha transformat l'obra de Solís en una cinta d'animació tristíssima, amarada de desolació.

És una pel·lícula que sagna per dins. Podríem definir-la com un *making of* impossible, com la fantasmagoria d'un lloc tan oblidat que és com si mai no hagués existit, com la cerca d'unes imatges monstroses, irreal, que es reactiven amb virulència i neguit. Imprescindible. ■ J.L.

Q&A

Salvador Simó: viatge a 'Las Hurdes'

CAL ESTIMAR MOLT el cinema per ser capaç de fer una pel·lícula com *Buñuel en el laberinto de las tortugas*. Salvador Simó ens explica com ha encarat aquest repte.

Com va ser transformar el còmic de Fermín Solís en una pel·lícula?

Ens el vam fer nostre. El moment decisiu va ser trobar la història de Ramón Acín, el poeta, que va finançar el rotatge de *Las Hurdes*

amb els diners que va guanyar a la loteria. És una anècdota que et reconcilia amb el gènere humà.

Com va ser retratar Buñuel?

La història parla d'un director que vol canviar el món i és el món el que el canvia a ell. Buñuel havia fet *Un perro andaluz*, una pel·lícula que defuig qualsevol explicació lògica, i *La edad de oro*, que estava feta per provocar, perquè el públic s'enfadés

i cremés el cine. De sobte arriba a Extremadura i fa el documental de *Las Hurdes*, que és molt poc visual però molt intens i cruel, i que t'arriba a l'ànima.

Vosaltres hi heu arribat a través de l'animació.

Ens va permetre fantasiejar amb els seus somnis, la por que li feien els pollastres, l'olivera groga, que és una referència a un poema que li va escriure Lorca, i les imatges oníriques, com la girafa que té forats a les taques, plens de ganivets i navalles. ■ J.L.

ENS AGRADA

El millor de la cartellera

BOI

Bernat Quintana fa d'un xofer que condueix per Barcelona, de nit, en aquest thriller inquietant que batega al ritme de la música d'El Guincho.

GRACIAS A DIOS

La nova pel·lícula de François Ozon aborda un cas de pederàstia dins de la diòcesi de la ciutat de Lió que en els últims mesos ha estat inundant la premsa francesa.

DOBLES VIDAS

Just després de *Personal shopper*, Olivier Assayas filma una comèdia burgesa d'embolics amorosos que té la indústria del llibre electrònic com a teló de fons.

DOLORY GLORIA

Per més que passin els dies, l'últim film d'Almodóvar ens segueix entendent. L'escena del paleta que es renta amb l'aigua d'una gibrella entre els geranis vermells és pura poesia.

Gloria Bell

★★★★★

DE QUÈ VA...

Una divorciada d'esperit lliure es complica la vida amb un nou afer.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Julianne Moore signa una actuació memorable.

→ Dir. Sebastián Lelio (Estats Units, 2018). 102 min.

LES DONES DE Los Angeles no tenen un millor avatar que Julianne Moore: film rere film, converteix la seva complexitat en un regal a la ciutat. La Gloria fa dotze anys que està divorciada i sembla conforme amb la situació. Li encanta sortir a ballar, i és en

les nits de discoteques que Moore brilla en la seva actuació i dona a cada cançó un repunt emocional i un renaixement.

El director xilè Sebastián Lelio, guanyador de l'Oscar per *Una mujer fantástica*, hi ha estat abans, literalment: *Gloria*, la seva pel·lícula del 2013, va ser la primera edició d'aquest material, que ara es fa amb un repartiment principalment nord-americà i gran part de la mateixa gramàtica visual. Penseu-hi com una obra de teatre o una cançó pop. Lelio vol explorar la figura de la dona urbana moderna i el seu compromís amb la causa és quasi heroic.

El nou repartiment és millor. No només hi ha l'exquisida Moore, sinó també Michael Cera i Caren Pistorius com a nens grans de la Gloria –tots lluitant amb decepcions personals– i un estel·lar John Turturro com a Arnold. És el nou home de la vida de la Gloria, un altre divorciat que la fereix repetidament amb la seva falta de disponibilitat. Fins i tot durant els seus girs més previsibles, *Gloria Bell* és una pel·lícula madura que no recorre a la grolleria còmica. Inclou nus, però el sexe mai no és vulgar. Moore ho fa anar tot com el clàssic *remix* de club que és. ■ *Joshua Rothkopf*

La portuguesa

★★★★★

DE QUÈ VA...

En una casa sense arrels, una dona espera que el marit torni del front.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per la seva delicadesa.

→ Dir. Rita Azevedo Gomes (Portugal, 2018). 136 min.

NOMÉS CAL VEURE el pròleg, on la musa de Fassbinder Ingrid Caven canta enmig d'un paratge natural que sembla sorgit d'una tela renaixentista, per saber que *La portuguesa* és una (molt) bona pel·lícula. No en va, darrere la càmera trobem Rita Azevedo Gomes, algú que té cura de les imatges no amb finalitats esteticistes, sinó per la convicció senzilla i pura que la feina del cineasta consisteix a agafar perspectiva i observar com el pla s'omple i es buida de llum i de vida. Cada enquadrament és un esdeveniment de composició i profunditat de camp, on es construeix el retrat d'una dona (Clara Riedenstein, una de les revelacions juvenils de *John From*) que espera que el marit torni de fer la guerra. ■ *Gerard Casau*

Leto

★★★★★

DE QUÈ VA...

El biopic d'una banda pionera del punk a l'URSS dels anys 80.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Entretinguda, punk de veritat i vibrant.

→ Dir. Kirill Serebrennikov (Rússia-França, 2018). 126 min.

ÉS MOLT POSSIBLE que no tingueu ni fava de l'escena de rock dels 80 a Leningrad abans de *Leto*: un juganer i atractiu biopic –blanc i negre, gotes d'animació i un personatge que trenca la quarta paret– de Viktor Tsoi (Teo Yoo), líder de la banda Kino. Més enllà de Rússia us gratareu el cap (qui coi són?), però aquí hi ha credibilitat punk, immediatesa i idealisme juvenil prou forts per arrossegar els qui s'emocionen amb l'origen de la cultura pop. No en coneixes la música, però n'ubiques les influències (Bowie, Reed, T. Rex...). I el director del film, crític amb Putin, està arrestat: les escenes dels enfrontaments de Tsoi amb l'autoritat prenen un nou significat. ■ *Dave Calhoun*

La importància de llamarse...

★★★★★

DE QUÈ VA...

Sobre els últims anys de la vida d'Oscar Wilde.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per recordar la injustícia comesa amb el poeta.

→ Dir. Rupert Everett (Regne Unit, 2018). 105 min.

RUPERT EVERETT, DIRECTOR, guionista i protagonista, centra la trama en els darrers anys de la vida d'Oscar Wilde. Empobrit i exiliat a França, només tenia el contacte ocasional de dos antics amics, interpretats per Colin Firth i Edwin Thomas, i de la seva dona (Emily Watson) i els seus dos fills a distància. Desesperadament perdut en la seva solitud, forma una família substituïda amb una prostituta parisenc, la Jean, i el seu germà, mentre s'anestesia amb alcohol, cocaïna i homes joves. Com a director, Everett a vegades és una mica desmanegat, però la injustícia innegable de l'infortuni de Wilde dona per a una tragèdia digna d'un personatge que estimava el drama. ■ *Helen O'Hara*

Teatre i dansa

MARIA DIAS

“És com si Buñuel s’hagués menjat una Teresina”

Estiu del 2017

Pol López se’n va de casament al TNC amb la seva ‘troupe’ i ‘Orsini’. Per Andreu Gomila

EN NICO, EN Guillem, la Cèlia i la Victòria no es coneixen. Són en un casament de pel·lícula lluny de Barcelona i decideixen fugir del focus per arrecerar-se en un racó. Mentre parlen, passen coses: una nena es perd, cau una vaca a la piscina... Això, de fet, serà el de menys. Som a l'estiu del 2017 i tots sabem què va passar a la Rambla. “Aleix Aguilà parla del monstre

de la realitat, com ens construïm, com ens agafem a una idea per dir que ens representa, com fem servir la ficció per explicar-nos”, diu Pol López, que estrena *Orsini* (sí, la famosa bomba del Liceu), al TNC, amb la seva companyia de tota la vida, La Solitària. Això vol dir Pau Vinyals i Júlia Barceló, amb Míriam Alamany d’estrella convidada i direcció de Xicu Masó.

López és en Guillem, un xerraire de manual que “no saps mai si el que diu és veritat”. “Per ell, existir és formar una família, que tothom pensi el mateix, que tothom tingui el mateix relat de la realitat”, explica l’actor. Tots quatre personatges tenen molt de suc, sobretot la Cèlia (Barceló), una actriu famosa. Però res no és el que sembla i López ens avisa que *Orsini* és “una obra quàntica”, on l’espectador modifica l’experiment i alhora “es produeix un tall de la realitat”. “És com si Buñuel s’hagués menjat una Teresina”, dispara l’actor.

Feia temps que no vèiem López fent una peça de temàtica contemporània. Aquí, diu, hi ha “les coses que escolto, els debats del dia a dia”, apunta. I des de *Filla del seu pare* (2017) que no treballava amb La Solitària. Ell defensa el paper de l’actor com a creador i mèdiu. “Encara que serveixi a Lope de Vega o a Shakespeare, vull ser fidel al diàleg que tens amb aquests genis”,

indica. I deixa clar que la figura de l’actor com a bust parlant és antiga. Avui, un actor, assegura, ha de sentir-se “travessat” per la història que explica. El cuquet de posar-se darrere cada cop es fa més gran. Vol dirigir. I té clar que si fa el pas,

serà amb un text seu. “M’agrada molt explicar històries”. ■

→ Teatre Nacional. M: Glòries. Del 2 al 26 de maig. 10-20 €.

**Vols teatre fet a casa?
timeout.cat/teatre-catala**

PABLO ZAMORA

“Els que ens dediquem a l'efímer, hem d'estudiar com trobar el desig”

PARLEM AMB...

La Ribot

L'ARTISTA MADRILENYA ASSENTADA a Suïssa ha dut el concepte de dansa a un territori en expansió, passant del clàssic en què es va formar al contemporani, de l'escena al museu i del museu al vídeo. Entre el MACBA i el Mercat de les Flors, ens presenta una de les constel·lacions més esperades de l'any.

Serà la darrera oportunitat de veure *Panoramix*, que conté el gruix de *Piezas distinguidas* creades entre el 1993 i el 2000. Això és perquè te n'has cansat?

No! Totes les peces em semblen especials i m'agraden. Els que ens dediquem a actuar, a l'efímer, hem d'estudiar com trobar el desig en cada moment i, si això no passa, si l'instint no ve, no la faig.

Què ha canviat en aquests anys en aquestes peces? Les peces no han canviat, encara que des de fora potser sí, la dansa ja no es mira de la mateixa manera, i també el meu cos ha canviat. El que ha passat és que la dansa ja s'entén com un art contemporani i es presenta com a tal, no com a *performance*!

Quina diferència hi ha?

Quan una disciplina es renova, els puristes sempre volen treure-la de la disciplina. Així em van fer fora de la dansa quan no em movia. Si posem la dansa com a art contemporani, l'entendem perfectament i permet que es presenti a qualsevol lloc on hi hagi art contemporani: el museu, el teatre, el carrer...

Una altra peça de la constel·lació és *Laughing hole*, una peça de sis hores.

Fa referència a la presó de Guantánamo, a la guerra de l'Iraq, però per mitjà del riure i el text escrit, es travessa d'allò polític a allò personal, sense ordre... També es refereix a l'empresonament il·legal que s'exerceix des del poder a qualsevol part del món avui, inclús en allò domèstic. És violenta i molt dura de fer.

Les teves peces responen a la realitat?

L'actualitat i el món real on visc m'interessen, però puc inventar-me una altra realitat, si em cal. ■ *Entrevista de Bàrbara Raubert*
→ Mercat de les Flors/MACBA. Del 24 al 30 d'abril. 24 €.

ENS AGRADA

Grans obres que no et pots perdre

LES NOIES DE MOSSBANK ROAD

★★★★★

La gran obra sobre la vida de tres dones que comparteixen pis torna a La Villarroel. Marco, Segura i Genebat en estat de gràcia!

→ La Villarroel. M: Urgell. Fins al 22 de juny. 24-28 €.

SEÑORA DE ROJO...

★★★★★

Una obra que funciona emocionalment gràcies a l'entrega d'un Sacristán en plena forma.

→ Teatre Romea. M: Liceu. Fins al 12 de maig. 28 €.

FEDERICO GARCIA

★★★★★

Un clàssic ja de la cartellera barcelonina que ens explica Lorca amb música, paraula i vídeo. Un encert de Pep Tosar.

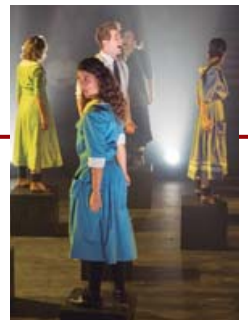
→ Teatre Goya. M: Universitat. Fins al 5 de maig. 17-26 €.

EL DESPERTAR DE LA PRIMAVERA

★★★★★

El jove equip dirigit per Marc Vilavella confirma que l'escenari gran els escau per fer aquest clàssic de Broadway.

→ Teatre Victòria. M: Paral·lel. Fins al 12 de maig. 16-30 €.

Com els grecs

DE QUÈ VA...

Èdip Rei a la Londres d'inicis del thatcherisme.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Pablo Derqui està superb dins la piconadora textual de Berkoff.

→ T. Lliure: Gràcia.

M: Fontana. Fins al 12 de maig. 15-29 €.

DESPRÉS DEL SEU fantàstic Roberto Zucco de fa ja sis anys al Romea, només Pablo Derqui podia posar-se en la pell de l'Eddy de *Com els grecs*, la magnífica peça de Steven Berkoff que, traslladant el mite d'Èdip a l'Anglaterra de finals dels 70 i primers dels 80, ens explica el món miserable que hem construït, de Thatcher ençà. Derqui es llança damunt nostre com una piconadora des del primer minut, amb aquella mirada, aquella manera de ficar-se les mans a les butxaques, d'un Joe Strummer. Un desafiament a la nostra manera de ser, d'existir.

Josep Maria Mestres ha aixecat un muntatge que passa tot per la paraula, en primer pla i amplificada, si cal, perquè sentim bé la magnífica traducció de Joan Sallent, que és per ella mateixa mitja obra. Perquè Eddy comença parlant-nos com un pinxo de Vallmitjana per acabar com un *parvenu* de Sagarra. La resta del repartiment és un tret segur, amb Sílvia Bel, Mercè Arànega i Pep Cruz. Només quatre cadires són suficients per convertir l'heroi de Sòfocles en un home amb ideals provinents dels barris populars que vol fundar un nou món que potser no serà tan diferent del vell. ■ A. Gomila

ROS RIBAS

PREMI DE DANSA INSTITUT DEL TEATRE

Get No / Unitats de xoc II

27 abril

Ds. 20:30h

Programa doble
amb les coreografies
de Cia. La Quebrà
i Tuixén Benet.

SAT! TEATRE
Neopàtria 54, Barcelona
T. 933457930
www.sat-teatre.cat

Venda d'entrades
Online (www.sat-teatre.cat)
i a la taquilla del teatre
(1 hora abans de l'espectacle)

15 ANYS **sat!** TEATRE

Més crítiques a timeout.cat/teatre

Laberint striptease

DE QUÈ VA...

Un cabaret inspirat en el món de Joan Brossa.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per comprovar que la intel·lectualitat canalla no ha mort de la mà de Roberto G. Alonso.

→ La Seca. M: Jaume I.

Fins al 12 de maig.
14-20 €.

AQUESTA NIT EL mestre de cerimònies és Jordi Andújar. Quan els talons, les mitges negres, la cotilla i el frac passin a Roberto G. Alonso –també dramaturg, director i coreògraf d'aquesta singularitat parateatral– serà un altre cabaret brossià. Amb Andújar posseeix una innocència que aporta un to gairebé naïf a un espectacle que és un sentit homenatge-catàleg a l'univers creatiu de Joan Brossa: la seva elaborada passió pel music-hall, la seva obra com a poeta visual, la seva faceta de dramaturg.

Però tampoc no hem de rebutjar el toc Alonso en aquesta producció. El pes de la dansa, l'ambigüitat, la decadència del cabaret berlinès d'entreguerres, les seves arrels ídix i les seves perversions antagòniques –la cantactriu Elena Martinelli amb la nuesa vestida de Charlotte Rampling a *El portero de noche*–; la irreverència anticlerical amb sensualitat felliniana – compartida per Brossa–, la banda sonora afrancesada servida per Jordi Cornudella. Món canalla que reneix com si mai no hagués estat castrat per la cultura oficial.

■ Juan Carlos Olivares

NOVES ESCENES A LA PEDRERA

Societat Doctor Alonso
Glòria Ribera
Pablo Gisbert i Juan Navarro
Gaia Bautista

2019

Del 2 al 23
de maig

Horari 20h
Preu 8€
www.lapedrera.cat

Fundació
Catalunya
La Pedrera

Música i nit

Coordina Borja Duñó
timeout.cat/concerts

Més que un 'hype'

Carolina Durante responen al fervor popular amb un LP a l'altura. Hi parla *Borja Duñó*

ELS HAN CONFÓS amb un grup *pijo*, han aparegut a les revistes del cor i són la banda que toca a més festivals aquest estiu a l'Estat espanyol. De veritat estem parlant d'un conjunt de guitarres que fins aquesta setmana no tenia ni LP de debut? Doncs sí, ens referim als madrilenys Carolina Durante, que fins fa dos anys ni tan sols existien i que ho han petat des del minut zero amb hits per bramar amb el puny alçat com *La noche de los muertos vivientes*, *Cayetano*, *El himno titular* i el fantàstic duet amb Amaia Romero (O.T.), *Perdona (ahora sí que sí)*. El seu rock garatger, amb melodies inflamades, i el seu esperit gamberro han enamorat tota

una generació per a la qual les guitarres semblaven mortes i enterrades. Ara, amb el seu debut en llarg, *Carolina Durante* (2019), el quartet madrileny avala tot l'enrenou previ. Creieu-vos el *hype*, perquè les noves cançons tenen un potencial enorme.

"Crec que sona collonut, força gros", explica el cantant Diego Ibáñez, sobre la consistència sonora que han sabut trobar a La Casa Estudio de Granada, amb la producció de Bernardo Calvo i les mescles de Martin Glover 'Youth' (fundador de Killing Joke i productor de grups com The Verve, The Cult i The Orb). En peces com *Las canciones de Juanita*, on parlen de la banda sonora de les seves vides, el grup demostra que no ha perdut ni múscul ni urgència, ni la facilitat per prendre el pols a les tribulacions de la seva generació. "The Jesus and Mary Chain, Los Planetas, Los Punsetes, Triángulo de

DE QUÈ VA...

El grup revelació de la temporada publica el seu debut discogràfic.

PER QUÈ L'HEU DE SENTIR...

Perquè han tornat a posar el rock de guitarres a l'actualitat.

→ *Carolina Durante* estarà disponible a partir d'aquest dv. 26 d'abril.

Amor Bizarro...", aquests són, segons Ibáñez, els referents que comparteixen els membres de la banda, però al disc també hi ressonen els Pixies, els Ramones i Los Nikis que, com ells, tenien una part de públic que no entenien la seva ironia. "Per mi és evident que *El imperio contraataca* és irònica, em provoca entre ràbia i riure quan la gent es pren *Cayetano* al peu de la letra", explica.

Encara haureu d'esperar al festival Vida de Vilanova i la Geltrú per gaudir de l'esperit punk del seu directe, però mentrestant, aneu-vos aprenent de memòria

les lletres de les noves cançons, us faran falta per ajudar-los a crear l'ambient eufòric i descontrolat dels seus concerts. ■

Qui toca?
timeout.cat/concerts

LA CANÇÓ DE BCN

‘La negra flor’

→ Radio Futura

“És estrany que ningú hagi obert a la Rambla un bar amb el nom de La Negra Flor”

BARCELONA SEMPRES VA ser una plaça forta de Radio Futura. I la Rambla, un dels carrers favorits del seu cantant i lletrista. L'any 1986, allotjat en un dels seus hotels i passejant-la amunt i avall, Santiago Auserón va anar prenent apunts i donant forma a *La negra flor*, una cançó amb la qual volia apropar-se als retrats de carrers barcelonins de Joan Manuel Serrat. Al final li va sortir un reggae i mesos més tard encara en va fer aquesta segona part en clau dub on hi va incloure un rapejat a la jamaicana i que, en comptes de retre homenatge a Serrat, va preferir citar la rumba del Peret *Una lágrima*.

És estrany que ningú hagi obert a la Rambla un bar amb el nom de La Negra Flor perquè hi ha un munt de gent que, baixant de plaça Catalunya cap a Colom taral·leja allò de: “*Y al final de la Rambla me encontré con la negra flor*”. Potser és perquè ‘la negra flor’ de la cançó era una prostituta imaginària que pren el nom de l’element que en aquella època encara donava color a la Rambla, les flors. Una prostituta que té fascinat el narrador. Arribats a aquest punt, a qui creieu que va inspirar més: a Pau Donés per fer *La flaca* o al guionista de *Pretty woman*?

■ Nando Cruz

TOP 3 CLÀSSICA

Recitals, concerts, òpera... El millor de la setmana per *Pere Andreu Jariod*

↑ Patricia de No

Acompanyada al piano per Vesko Stambolov, la flautista barcelonina ofereix un recital al Petit Palau, amb obres de compositors com Mozart, Philip Glass, Francis Poulenc, Albert Franz Doppler, Serguei Prokófiev i Josep Maria Guix.

→ Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. Dj. 25, 20 h. 12 €.

↑ OBC: Variacions Enigma

Les *Variacions Enigma* són probablement l’obra orquestral més interpretada d’Edward Elgar. Ara l’OBC l’ofereix en dos concerts, dirigits per Miguel Harth-Bedoya. També interpretaran peces de López i Walton, amb el violoncel·lista Nicolas Altstaedt com a solista.

→ L’Auditori. M: Marina. Ds. 27, 19 h i dg. 28, 11 h. 10-50 €.

↑ Ainhoa Arteta i l’Orquestra Simfònica OCM

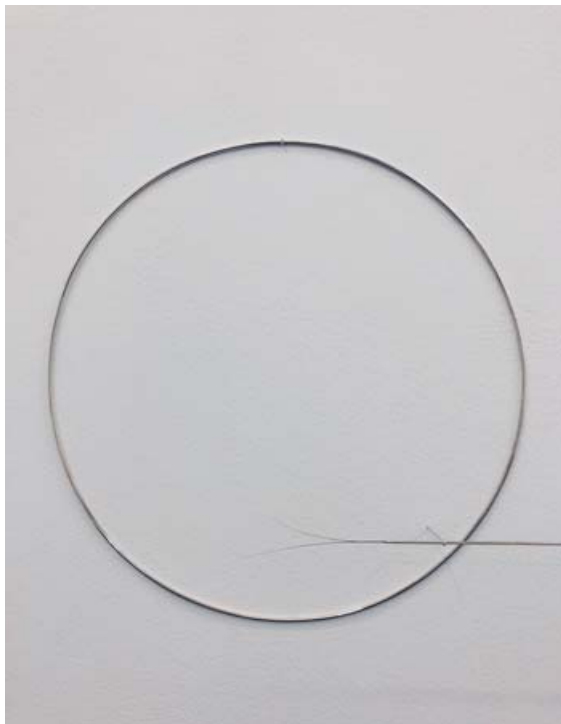
La soprano és la solista convidada de l’Orquestra Simfònica Camera Musicae en la seva temporada de concerts al Palau de la Música. Junts oferiran les *Quatre últimes cançons* de Richard Strauss. Tomàs Grau dirigeix el concert on també hi sonaran peces de Beethoven i Schumann.

→ Palau de la Música Catalana. M: Urquinaona. Dg. 28, 17.30 h. 18-50 €.

Més simfonies i àries a timeout.cat/classica

Art

Coordina Eugènia Sendra
timeout.cat/art

Reivindiquem les creadores
timeout.cat/dones-artistes

El gat i la lluna

Joana Escoval reflexiona sobre la convivència amb la natura a partir d'escultures ingràvides.
Per Eugènia Sendra

LA SERENITAT DE Joana Escoval a l'hora de parlar es tradueix també en les seves escultures: orgàniques, reposades, efímeres, com un calc de la natura en metall preciós. En la seva primera exposició a Bombon, l'artista portuguesa adverteix que no vol explicar-les gaire. "El meu art és obert, intento no generar associacions o connotacions, parlar massa de com faig les peces o com les penjo a la paret". Ha viscut a Stromboli i a Madeira, illes volcàniques, i ha après que el foc transforma i la matèria està en constant moviment; d'aquí que valori el procés i els estadis dels materials. Comença manipulant un sòlid que esdevé líquid i després gas –"contamina l'espai i esdevé part de mi", sospira– per acabar tornant a l'estadi sòlid un cop fred. "I si fongués el metall de nou deixaria de ser art", dispara.

L'obra més contundent de l'exposició *Hecho para acompañar*

el sonido de la tormenta és una composició amb pedres de la Garrotxa (els volcans, de nou). Una altra de les peces suggereix el pes i la morfologia de les branques d'arbres: està feta amb una barreja d'or i aliatges, de manera que l'escultura varia de color segons les condicions atmosfèriques. A *Le chat noir dans la lune* juga

amb la circumferència i una vara, dels extrems de la qual pengen bigotis de gat en referència a com els felins mesuren l'espai.

Escoval va estudiar pintura a Lisboa i per sistema busca el mitjà adequat per materialitzar unes investigacions que lliguen amb la biologia i l'antropologia. També fa peces sonores, com el vinil que prepara per a un celler de Londres i el que va fer al jardí botànic de Lisboa, on oliveres centenàries

replantades aprenien a conviure amb els insectes de l'ecosistema. ■

DE QUÈ VA...

Escultures fetes amb metalls preciosos.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per la naturalitat i poca pretensió de les peces d'Escoval.

→ Bombon. Trafalgar, 45. M: Arc de Triomf. Fins a l'1 de juny. Gratis.

Christian Marclay. Composicions

A PRINCIPI DEL segle XX, el pintor Vassili Kandinski va fer sonar els colors. A la dècada dels 50, el compositor John Cage va proposar una partitura per interpretar el silenci. Ara, i en aquesta mateixa línia d'explorar la relació entre el so i l'art, el MACBA exposa l'obra de Christian Marclay (1955), que, sense voler ser una retrospectiva, aplega part del seu treball més destacat sobre les múltiples maneres en què el so pot manifestar-se visualment.

Eloqüentment silenciosos, el muntatge s'enceta amb la sorollosa instal·lació *Video quartet*, una potent composició audiovisual en quatre pantalles realitzada a partir de fragments de pel·lícules que formen un hipnotitzant quartet musical. L'autor de *The clock* s'enfronta a la representació del so des de diferents flancs. La impossibilitat de descriure la música amb paraules apareix a *Mixed reviews*: un collage amb bocins de ressenyes i crítiques musicals convertit en una llarga frase que acompanya, negre sobre blanc, tot el recorregut.

L'obra de Marclay s'ha anat conformant a partir de l'apropiació, l'assemblatge, la performance i la improvisació. La instal·lació interactiva *Chalkboard* és un bon exemple de la seva pràctica. Formada per una gran pissarra

DE QUÈ VA...

Es presenten obres en què s'explora la relació entre el so i la visualitat.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per hipnotitzar-vos amb les cacofonies visuals i els muntatges silenciosos de Marclay.

→ MACBA.
M: Universitat. Fins al 24 de setembre. 11 €.

plena de pentagrames buits, convida el visitant a escriure, gargotejar i dibuixar per tal de construir una partitura col·lectiva que s'interpretarà amb un seguit de concerts al llarg de la mostra.

L'artista també ha indagat entorn de l'aproximació textual als sons. En aquest sentit, sobresurt *Zoom zoom*, una projecció de

diapositives que, a manera de partitures gràfiques, recull l'ús d'onomatopeies en publicitat i disseny gràfic. La instal·lació immersiva *Surround sounds*, una vibrant videoanimació muda amb fragments de còmics, culmina aquesta investigació. Es tracta de veure i imaginar el so, més que no pas d'escoltar-lo. ■ Aina Mercader

Jordi Fulla — Llindar i celística

Exposició
de l'11.02.2019
al 16.06.2019

Museu Can Framis Barcelona

FUNDACIÓ
VILA CASAS

CAN
FRAMIS
BARCELONA

Menjar

Coordina Ricard Martín
timeout.cat/restaurants

Els Cinc Sentits esmolats al màxim

El restaurant de Jordi Artal, pioner en el concepte de menú de degustació creatiu, celebra quinze anys en una nova seu.

Per Ricard Martín

EN QUIN MOMENT el menú de degustació es converteix en *disgustació*? Ara que sembla que no tenim memòria, sinó *timeline*, em fa l'efecte que més enllà de dues hores i mitja entaulats l'atenció es fragmenta, i la connexió entre raciocini i paladar se'n va en orris. En Jordi Artal, un dels primers cuiners a establir el menú de degustació a Barcelona tal com el coneixem –al Cinc Sentits, el 2004– té una opinió similar: “Quan porto més de tres hores assegut, per més que m'agradi el restaurant, trobo que abusen de mi. Per més bo que sigui, vols marxar”, raona.

El Cinc Sentits ha canviat d'ubicació, d'Aribau a Entença 60, per créixer i per poder adaptar-se millor al ritme de degustació del client sense disgust. “Aquí seguirem el ritme del client. Si menja ràpid, anem ràpid, i en dues hores i quart hauràs fet el menú llarg, si vols”, explica. El nou local fa goig: 400 m² en tres sales, amb una capacitat de 40 comensals, la mateixa que l'anterior: “Hem guanyat potència i comoditat, pensem en el client. Si la idea és pujar de nivell, no ens podem massificar”. L'estrella Michelin està en trànsit (o congelada,

pel tancament per canvi d'ubicació). Artal està segur de revalidar-la al novembre i de tenir capacitat per anar més enllà.

En un moment en què l'alta cuina busca l'aixopluc dels hotels –aquest estiu, la històrica Michelin del Gaig es trasllada a la Torre del Remei de la Cerdanya–, una inversió de dos milions d'euros és un moviment valent: “No som ni un grup ni una família de pela llarga. Però tenim el repte de continuar amb la nostra filosofia i seguir sent referència a Barcelona”, anuncia Artal. El nou local és ambiciós: el menú comença en un rebedor inspirat en les vinyes de la seva família, amb un aperitiu amb el vermut de la casa, “un dels pocs del món fets a partir de vi negre i picapoll”, riu. Aquest maig celebren quinze anys.

El nou viatge del Cinc Sentits consta d'onze passes, i segueix fil per randa la seva ideologia culinària: “No fem cap fusió, ni per estil ni per producte, fem cuina catalana, no hi trobaràs carn de Kobe”. Més ètica que estètica. “El més important del plat és el sabor, que sigui maco o tècnic és secundari”, explica. I sobretot “deixar el client amb la mel als llavis”, amb plats on

“El més important del plat és el sabor, que sigui maco o tècnic és secundari”

RESTAURANT DE LA SETMANA

3 Lucas

→ Jerusalem, 30.

M: Liceu. T. 93 277 82 08. 35-40 €.

MARIA DIAS

DE QUÈ VA...

De la nova encarnació d'un dels grans de la cuina creativa a Catalunya.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per conèixer la seva intransferible visió de la gastronomia catalana.

→ Entença, 60.

M: Rocafort. T. 93 323 94 90. Menús: 99 i 119 €.

mana una tensió de contrastos que dispara el sabor. Com una navalla –cuita i crua, amb el seu propi pil-pil– amb gàrum, flor de coriandre i pèsols del Maresme, on la frescor herbàcia frena el mar salvatge de la garota, o unes extraordinàries postres de gelat de llet fumada.

Artal és un xef atípic: nascut al Canadà, de mare catalana, era cap de màrqueting a Silicon Valley, la cuina era un *hobby*. En la crisi de les 'punt.com', després d'un any sabàtic, va decidir viure a Barcelona i obrir el Cinc Sentits (sense estudis de cuina, ni *stages*, només amb ofici autodidàctic i la cuina catalana mamada a casa va guanyar l'estrella el 2008). "Viure tants anys fora m'ha fet créixer les ganes de fer cuina de país. Quan vius a

Catalunya, dones per garantida una bona truita de patates. Una cosa molt estranya de trobar o poder fer als Estats Units", apunta. ■

ALLÒ DE CANVIAR-HO tot per seguir igual. L'any 2015, rere la Boqueria, hi va obrir l'Òsties Pedrín, un solvent lloc de cuina catalana que volia ensenyar als turistes –i recordar als barcelonins– com era l'amanida de ceba al cop de puny o uns bons macarrons. "L'atemptat de la Rambla i els cops de porra del procés ens van perjudicar molt, tocava reinventar-se", explica Ramon Pascual, un soci. 3 Lucas és una evolució de l'Òsties –el seu brutal menú de migdia no serà oblidat– especialitzada en carn al forn Jospet. Sota el mantra "de tenim un Jospet" es ven molta burra –metafòrica– a preu de bèstia grossa (obvietat; el Jospet proporciona una cocció uniforme, però no arregla un mal producte). Això aquí no passa: dirigeix la proteïna l'argentí Ezequiel Trigo –especialista en carn, ex-Hetta– que ens aconsella triar el tall boví més senzill (*entraña*, 14 €) i el top, l'*ojo de bife* (29,90 €, 350 gr). La primera és un prodigi de concreció de sabor de vedella magra, la segona un deliri de greix infiltrat que et porta a l'eufòria. Trigo sosté que la millor carn argentina es menja aquí "perquè allà ningú pot pagar 40 € per un kg de carn". Els entrants són tan fins com recordem l'Òsties: uns magnífics calamars a l'andalusa amb maionesa de llima (9,60 €) i un bistec tàrtar matisat amb coriandre i rave picant i tòfona negra (14 €). No, no reinventen la roda, però no vegis com la fan girar. ■ R.M.

DE QUÈ VA...

Carn a la brasa de tall argentí i entrants molt ben fets.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per menjar de la millor carn que trobareu al mercat a preus raonables.

Beure

Coordina Ricard Martín
timeout.cat/bars

BAR DE LA SETMANA

Rabbar

→ Plaça de la Concòrdia, 9.
M: Les Corts. T. 93 410 55 93.

QUAN FUGES DE la gentada del centre sembla que també t'allunyis de la bellesa dels seus carrers estrets. Però, a les Corts, la plaça Concòrdia eclipsa les petites places de Gràcia. A mà esquerra hi ha el Rabbar, un local que et submergeix en una pel·lícula de vampirs adolescents. Parets negres, cortines carmesines i dubstep de fons. Per uns instants

DE QUÈ VA...

Un bar amb estètica *dark* romàntica i infinitat de còctels d'autor.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per la plaça, els còctels i la pau d'estar a Barcelona lluny del merder, però a un lloc que ho peta.

IRENE FERNANDEZ

et transporta a Marina, als vespres de quan tenies 17 anys, i transitaves pels bars heavys com si fos l'única nit de la teva vida. Però aquest local és íntim i ample. La fantasia continua quan demanes la carta i et recomanen l'especialitat de la setmana, que supera en cuquisme qualsevol

pijama de caputxa d'unicorns que puguis comprar. Llet de coco, amb una espècie d'*irish cream*, núvols dolços i encenalls de colors. Només per la foto per l'Instagram val la pena (i és boníssim). Si no et convenç, tens una carta de combinats que no trobaràs a cap altre lloc. ■ *Júlia Gamissans*

RAVAL BRUNCH

DOMINGOS 12:00 - 16:00H
¡JAMÁS HAS VISTO UN BRUNCH IGUAL! EN VARIOS AMBIENTES Y CON DJ EN DIRECTO. DISFRÚTALO TODOS LOS DOMINGOS. 360° BAR TERRAZA 11ª PLANTA Y B LOUNGE RESTAURANTE.

25 !!! EUROS

Hotel **Barceló** Raval
Rambla del Raval 17-21
08001 Barcelona
Tel: 93 320 14 90
barceloraval.com

Més temples del mam a timeout.cat/bars

NO T'HO PERDIS

CÒCTELS I 'DIM SUM'

→ W Barcelona. Pl. Rosa dels Vents, 1. Cada dia a partir de les 18 h. T. 93 295 28 00.

VOLEU XUMAR ENTRE gent guapa, i amb un xic de sort passar a engrandir les seves files? Teniu ocasió de fer-ho a la renovada cocteleria Eclipse de l'hotel W. Aquest mes estrena una carta d'entreteniments xinesos (*dumplings, wantons, buns...*) fets des d'un punt de vista creatiu, ideats per combinar amb una carta de cocteleria inspirada en l'exotisme asiàtic. Sí, hi trobareu el seu ja famós Martini de síndria, i podreu tastar nous invents com el Bitter Sky. La carta és tan espectacular com la ubicació: a 26 pisos sobre el nivell del mar, en dues sales té una vista espectacular de la ciutat i la línia de mar. Tant com la llista de *cracks* del house que hi punxen! ■

Bodega La Palma

Amagada en un carreró amb encant del Gòtic, es va inaugurar com a botiga d'ultramarins el 1935 i es va reconvertir cinc anys després en una bodega on es venien licors a granel i gel a trossos, i que va ser punt de trobada d'artistes de tota mena, especialment pintors, poetes i gent del teatre. En l'actualitat no ha perdut la seva essència i continua sent un lloc de reunió de la gent del barri. I, a més, la seva carta renovada i contemporània atreu *foodies* d'arreu. Si voleu fer un maridatge ideal, tasteu de primer una amanida amb remolatxa, recuit de drap de Fonteta, maduixes i reducció de mel i mostassa, acompanyada d'una Moritz 7. I de segon, un verat en escabetx, que us farà assaborir amb nous matisos el torrat maltat de la cervesa, equilibrant la seva intensitat i volum. Gaudiu-ne i brindeu!

→ La Palma de Sant Just, 7. M: Jaume I.
T. 93 315 06 56. @bodegalapalma

Amb gust d'història

Us presentem dos locals clàssics de dos dels barris amb més història de la ciutat, el Gòtic i Gràcia, on podreu fer unes delicioses tapes maridades amb una cervesa amb caràcter: la Moritz 7

Bodega Quimet

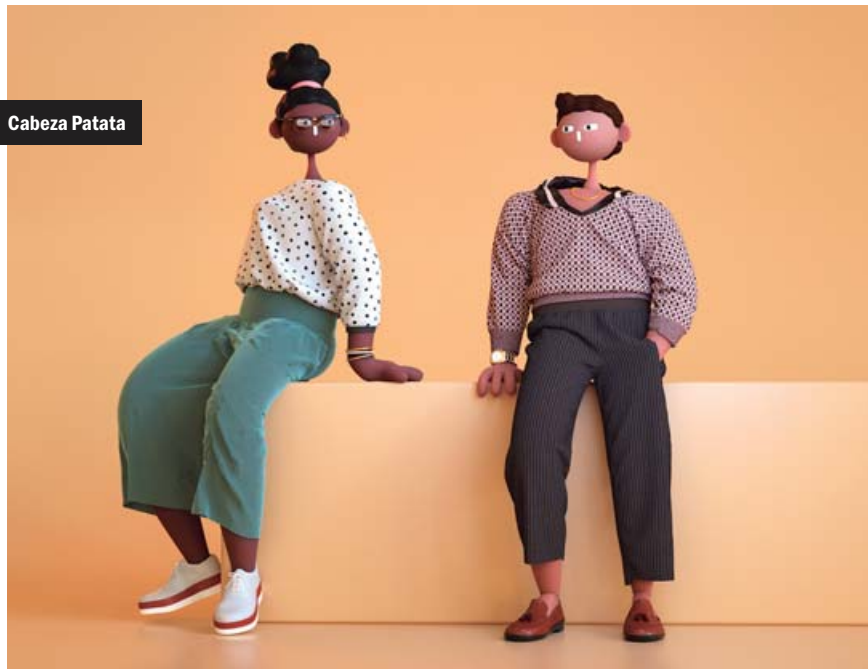
És un d'aquells llocs on tothom ha anat a fer l'aperitiu o la cerveseta amb unes tapes, un clàssic obert l'any 1954 i que conserva l'estètica dels seus orígens, quan s'hi venien vins a granel. I no només l'estètica: també conserva la bona atmosfera i l'esperit de la vida de barri. Les seves tapes també són clàssiques i basen el seu èxit en la qualitat del producte, sempre de primera. Si voleu fer un maridatge ideal, demaneu unes anxoves, algunes conserves i una ensaladilla per començar, amb una Moritz 7 ben fresca. I continueu amb un pa amb tomàquet acabat de fer i una taula d'embotits ibèrics, que potenciarà l'aroma de pa fresc i galeta d'aquesta cervesa tipus Lager Especial. I també tenen cervesa fresca de Moritz. Salut!

→ Vic, 25. M: Fontana. T. 93 218 41 89.

Tendències

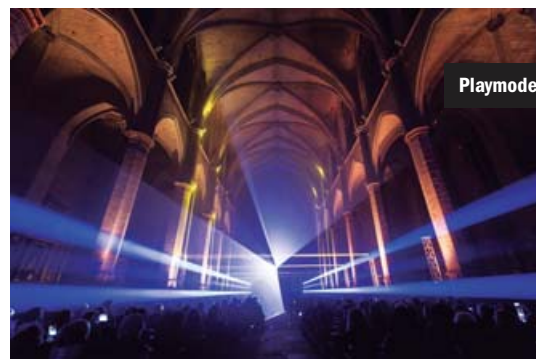
Coordina Eugènia Sendra
timeout.cat/botigues

Cabeza Patata

Marina Esmeraldo

Playmodes

Més talent a timeout.cat/dones-creadores

Apamar el digital

El talent local exhibeix múscul a l'OFFF, el festival de creativitat, art i disseny digital.
Per Eugènia Sendra

L'OFFF ÉS PUNT de trobada per a persones que volen conèixer i compartir el que es cou en el vast univers del disseny i la creació digital. Hi ha espai per a gurus, però també per als que despunten fort, com els Cabeza Patata. Katie Mezies i Abel Reverter, amb experiència com a *motion designer*, van crear l'estudi fa un any i al festival relataran la seva curta i intensa

trajectòria (dv. 26, 15.10 h). A l'ordinador creen personatges simpàtics d'aparença 'real' i posen molta atenció en els *looks*, volumètrics, amb textures. Volen "situar el 3D en una posició diferent i introduir el vessant més artesanal fins i tot en la part més comercial", expliquen. També traslladar els ninos al terreny físic, servint-se de paper maixé i impressions 3D: "Ens agraden els treballs manuals", reconeix la parella que va il·lustrar un article del *New York Times* sobre com vestir per a cada ocasió.

Marina Esmeraldo també abocarà la seva vivència a l'audiència de l'OFFF (Open Room, ds. 27, 16 h). Arquitecta brasilera feta il·lustradora a Barcelona, després d'estudiar a Elisava i Massana, reconnecta amb les belles arts a través d'un projecte personal com *Genius Loci*, que presenta a Espacio 88. "És la reconciliació entre les diferents identitats d'un mateix –planteja la

creadora– i quan generes projectes interessants els clients acaben demanant-te coses similars". L'espai i, de nou, els colors pop i tropicals són protagonistes del seu darrer treball.

El que fan Playmodes no és fàcil de catalogar: art digital, llum, música, programació, tot en

un. "Busquem nous camins en l'audiovisual: una certa narrativa, tot i que la llum és abstracta, i la música, que produïm nosaltres... Creem programaris propis per aconseguir la sincronització que volem", apunta Eloi Maduell, un dels socis de Playmodes. L'estudi signa projectes com el *mapping* de Sant Climent de Taüll i pròximament instal·larà la seva primera peça en un museu i de forma permanent, a Chicago. En un moment en què triomfa l'*art-tainment* l'empresa compartirà amb l'OFFF (Open Room, dv.

26, 16 h) el procés tecnicocreatiu del qual resulten experiències immersives. ■

DE QUÈ VA...

Gurus i noms emergents del món del disseny parlen de creació.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Fan conferències en *streaming* a l'aire lliure i gratis.

→ Museu del Disseny.
M: Glòries. Del dj. 25 al ds. 27. offf.barcelona

El teu estil

Per Eugènia Sendra

1

RESIDUS CONVERTITS

Thinking Mu

Coincidint amb la campanya reivindicativa Fashion Revolution cal replantejar com i què vestim i qui ho fa. La marca de samarretes de cotó orgànic aposta per l'economia circular amb una col·lecció feta a partir de fibres reciclades, *Trash*.

→ 99,90 €. thinkingmu.com

2

FALS PAPER

Pendular Pocket

El paper com a alternativa a la pell per ser respectuós amb el medi ambient. Pendular Pocket ha creat bosses i bitlletes amb un material alemany que barreja cel·lulosa i làtex. A més de vegans, els accessoris es poden rentar.

→ Joy Wallet. 55 €. pendularpocket.com

3

DENIM ETERN

Nudie Jeans

S'han compromès a no usar pell en les seves etiquetes i segueixen oferint un servei per reparar tónans de la marca. Són garants de la 'bona' filosofia: comprar-te una peça i fer que duri molt de temps.

→ Skinny Lin. 139,90 €. www.nudiejeans.com

4

ÀNIMA VEGANA

Mireia Playà

Fetes a Elda (km 0, comerç just) i reconegudes com a veganes per PETA. Aquestes són les credencials d'una firma que vol començar a explorar materials d'origen orgànic en les col·leccions que venen.

→ Frida Orange. 85 €. www.mireiplaya.com

EL CALAIX DEL SASTRE

Haring de nou

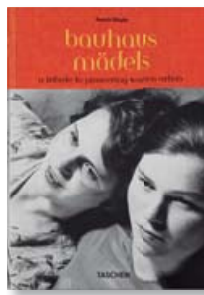
→ www.lacoste.com

El gos que borda i el cocodril de braçat en una col·lecció dedicada a Keith Haring. O el que és el mateix, polos, dessuadores i accessoris de Lacoste decorats amb els dibuixos plans, cinètics i coloristes de l'artista americà.

Peces de museu

→ www.larocavillage.com

La mostra *T-shirt: Cult - Culture - Subversion*, una producció del Fashion and Textile Museum de Londres, arriba a La Roca Village en versió reduïda. Es presenten 140 peces que evocuen el paper de la samarreta com a llenç, que reivindicava Vivienne Westwood.

Les Bauhaus

→ www.taschen.com

El títol de Patrick Rössler reivindica les dones de la Bauhaus: Marianne Brandt, Gertrud Arndt i Lucia Moholy... Qui eren, què van fer, com recordar-les? El centenari de l'escola de disseny en clau fotogràfica i femenina (30 €).

La coneixes?

→ juliavelazquez.com

Que una promesa musical com Amaia Romero vesteixi una peça teva és un súper altaveu per a una dissenyadora emergent. Julia Velázquez s'estrena amb una camisa elegant de viscosa en tres colors i un *fashion film*.

Escapades

Perquè els barcelonins necessiten de tant en tant agafar aire lluny de la millor ciutat del món

Amb:

El tren de la Terra Ferma

L'històric comboi turístic que uneix Lleida i la Pobla de Segur reprèn la marxa. Hi pugem per contemplar el paisatge!

SI VOLEU VIURE l'aventura que suposa pujar al Tren dels Llacs, un ferrocarril històric que, amb sortida des de Lleida i arribada a la Pobla de Segur, creua paratges de gran bellesa natural, teniu de temps fins al 2 de novembre. Va iniciar temporada el passat 20 d'abril, i aquest 2019 farà un total de 24 viatges, als quals cal sumar els quatre que entre el 20 de juliol i el 10 d'agost farà el Tren dels Llacs Panoràmic, també tota una experiència.

Són 89 quilòmetres de traçat en els quals es passa per 41 túnels i 31 ponts. Fins a Balaguer, l'itinerari és força planer, però després ja comencem a trobar les muntanyes de Sant Llorenç de Montgai i de Camarasa, i, més endavant, seguint la conca de la Noguera Pallaresa, arribarem al Montsec. Els embassaments seran una constant en aquest camí que fem a bord

COM ARRIBAR-HI...

El Tren dels Llacs surt de l'estació Lleida-Pirineus, on podeu arribar amb transport públic, ja sigui tren o autobús.

ON MENJAREM...

Al bar restaurant Miraltren, a la Pobla de Segur. Aposten per una cuina sana i, si bé fan plats de carn i de peix, els vegans i vegetarians també hi troben el seu lloc.

→ www.trendelsllacs.cat

d'un tren on sembla que el temps s'hagi aturat: les locomotores dièsel són de l'any 1968, conegudes popularment com a 'ie-ies', i el material remolcat està format per quatre cotxes d'època de la sèrie 6.000, un cotxe cafeteria i un cotxe furgó postal. La capacitat total és de 280 passatgers, però us recomanem fermament, si voleu pujar-hi, que hi reserveu plaça amb antelació, ja que el Tren dels Llacs en l'actualitat és un servei turístic i només circula els dissabtes.

La durada del viatge és d'un parell d'hores, i no hi haurà temps per avorrir-se; no només pels

sensacionals paisatges, sinó també perquè en el recorregut podreu assaborir productes típics del territori i tastar coca de recapte, mentre un servei de guiatge explica els punts per on es passa. I hi ha diverses activitats que podeu fer en les poblacions que creua el tren o que hi queden a prop; la novetat d'enguany és la titulada Tast de cerveses de muntanya, en què descobrireu la producció cervesera artesanal dels Pirineus. La tornada la podeu fer el mateix dia amb el Tren dels Llacs o bé l'endemà amb un tren de línia regular.

■ Xavi Amat

JUNTES SOM IMPARABLES

LES DE

L'HOQUEI

3

La nova sèrie
Cada dilluns a les 21.55

tv3.cat/lesdelhoquei

#BEANARTIST

Visit us at our Flagship Store (Carrer de l'Espaseria, 1-3, 08003 Barcelona) or at www.etniabarcelona.com

etnia **BARCELONA**

-Eyewear Culture-